

Simbiosi; afectes i artefactes

divagacions d'unes formes de fer

Aeren Sánchez
NIUB: 20060946

Tutoritzat per
Maria Carmen Porta Salvia

Departament
de Pintura P1
Pla Antic

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

M'agradaria agrair en primer lloc la revisió d'uns ulls que m'estimen i s'han llegit alguna cosa d'aquí dintre per comprovar que no sigui tant demencial com sembla, gràcies Ortésia, companya de pinzell i lletres.

Agraeixo la fe immensa i comprensió que ha tingut la Carme amb mi, i com tants d'altres a la facultat que m'han inspirat — per sort — i en especial, mencionar a la Teresa, el Víctor i la Maria José; moltes gràcies.

I sobretot agraeixo al meu pare — i en honor al meu avi (que ho ha vist tot)— haver pogut estudiar el que m'agrada amb el seu suport i abric quan m'ha fet falta, un gràcies de llum.

Abstract

Assaig entorn a la pràctica artística i l'investigació des de l'art. De quan es crea a través de les pròpies subjectivitats, i aquestes esdevenen comunicació cap a l'altre¹ en traduir-se matèria. Derives entorn a un procés creatiu sense filtres neurotípics² ni científismes o exercicis d'institucionalitzar l'artista. Una mostra honesta de com funciona i on es troba el meu estadi creatiu actualment. Un punt on artefacte, idea i cos conflueixen des de diverses experimentacions formals i conceptuals.

paraules clau: procés creatiu, cos, investigació basada en les arts, subjectivitats, món intern, neurodivergència, espiritualitat.

An essay, between the artistic practice and the artistic research. From when you create through your own subjectivities, they become communication towards others when they go from being translated to materiality. Derivations around a creative process without neurotypical³ filters or scientisms and neither exercises to institutionalize the artist. An honest take on how it works and where my creative stage is at the moment. A point where artefact, idea and body converge from various formal and conceptual experimentations.

key words: creative process, body, artistic research, subjectivities, inner-self, neurodivergence, spirituality.

¹ En català la flexió per gènere neutre acaba amb -i — encara que no es trobi reconeguda en molts espais, de moment. (Ajuntament de Manresa, 2021-2022, "Guia per utilitzar un llenguatge neutre")

² Abreviatura de neurològicament típic. [...] usat per descriure individus dels quals el desenvolupament i funció neurològica funciona de la forma usual o que encaixa en societat.

³ Abreviation for neurologically typical.[...] used to describe individuals whose brain develops and functions in ways that are considered usual or expected by society.

Índex

proposta/metodologia (pàgina 1)

introducció — naixement (pàgina 2)

ànima — veu que es deu parlar (pàgina 3)

nexe — umbilical (pàgina 12)

COS — matèric i algunes transcripcions del procés intern (pàgina 14)

biografia/webgrafia/fonts i oracles

* A aquest TFG no li agrada establir una narrativa; en pots fer bibliomancia⁴, tant de bó t'en neixi un altre sentit més subjectiu i propi així.

⁴ Mètode d'endevinació que consistia en obrir un llibre en una pàgina a l'atzar i interpretar el seu contingut contextualitzant-lo o adaptant-lo a la circumstància present. (Viquipèdia, 2022)

Proposta/metodologia

Em proposo articular una espècie de projecció de realitat del que ha esdevingut la meua pràctica i recorregut més actual i relativament conscient. En com parlar des de dins arrela cap enfora; que l'art és un llenguatge des del que articular subjectivitats i que esdevinguin comunes. Que com que entenc que crear resulta casi necessitat i —i una de molt complexa— projecto en aquestes pàgines tot el que he rebut permetent-me aprendre des de l'art, que beu de tot i es permet contradir-se constantment.

He decidit d'alguna forma —perquè d'alguna forma s'havia de fer—, dividir el treball en una introducció i tres principals seccions, com en un conte, que no sé si és tan lineal, però és alguna mena d'estructura que espero que aculli i faci entenedor el meu relat.

ànima, que correspon a la part menys física i més plena de paraules de tot plegat.

nexe, que fa d'enllaç i de punt mig entre un plà abstracte i un d'altre més físic.

COS, punt on aterro l'obra que he anat produint i l'explico el millor que puc.

introducció — naixement

*Les sincronicitats que no se'ns mullen,
que escullen
romandre sota els meus ulls;
descalces i dolces com pètals de fam i fum.*

*Vaig donant passos impossibles,
en to de fe,
en dol de fe;
sense escrúpols ni lleganyes suficients per segregar-me.
Ninguna falç em segarà l'afany;
heura arborescent que repta i crepita l'ermita de ferro.*

“El Treball de Final de Grau es defineix com un treball autònom i individual que permet a l'estudiant mostrar de manera integrada els continguts formatius i les competències adquirides associades al títol de grau.” (Universitat de Barcelona, 2019, punt 2) Per tant, i partint d'aquesta premissa, em proposo de redactar un artefacte de TFG construït per l'ocasió i adient al fruit del meu treball i fruit de diverses reflexions durant aquests anys del grau.

Em proposo d'estructurar aquest organisme des de sobretot propugnar un *statement* i un mètode, o més aviat un “estar amb i per a l'art”, una forma de fer probablement bastant personal i pròpia; de la mà d'una col·lecció de peces que es dialoguen.

Durant l'any previ a aquest curs vaig començar a esbossar el què em venia de gust fer amb aquest treball, i en gran mesura tenia clar construir un TFG vinculat al departament d'història de l'art; que fos eminentment teòric, que pogués copsar inquietuds i permetre'm purament investigar. Però arribada l'hora d'escriure em vaig adonar que feia falta el component matèric, que em calia tocar i que probablement n'estava fugint; perquè tot el que se'n genera és de vegades difícil de justificar o entendre inclús pels propis ulls que ho veuen nàixer. Em semblava més complicat parlar de la meva obra que teoritzar sobre paraules ja escrites. I potser encara sigui així.

Aquestes pàgines doncs, dansen sobre això; d'entre aquests dubtes, des d'aquestes complexitats, fruit de tots aquests debats. Es colen d'entre poemes, construccions, intents d'explicació i esbossos d'unes formes de fer que –començo a entendre– són legítimes; i que des del nostre lloc precisament com a creadoris s'han d'explorar, respectar i quasi celebrar (si se'm permet.)

ànima — veu que es deu parlar

*Mi corteza vital se ha ensanchado,
y en ese medio de saba nado yo y mi verdad.*

Un dels punts en comú de tota l'experiència a les aules ha estat parlar de procés. També, de què significa ser artista i amb això, des d'on ser-ho... de què hem de parlar? Què hem vingut a fer aquí... i com.

I un tret transversal que també deriva de tanta remor acadèmica i professional serien els diferents exemples de complexitats discursives: com es conglomera i s'estableix un nom, un qui, un què. Qui sóc, què faig, què m'interessa...

Es poden palpar evidents diferències en com s'arriba a aquest pinacle o eslògan i el tou que resulta. En com el context te n'exhorta un, però a nivell intern es deixa entreveure – quan escoltes les veus d'altres –com molts cops no es resol automàticament, ni molt menys sense no haver experimentat, viscut i explorat la teva pràctica artística. Que es va trobant,... que en molts casos va mutant, que no és... que passa.

De tot el compendi que conforma la (l)lab(v)or de l'artista crec molt interessant algunes idees que ens comparteix Caterina Almirall a “Estructures de suport per a criatures

vulnerables” (2017-2018), com el concepte de *bibliografia salvatge* que acota Iris Van der Tuin (2018): «aquestes idees que construïm de forma generativa, que resulten en com interconnectem referents i estímuls de forma intuïtiva conformant un espai en el qual les idees apareixen abans de que les puguem percebre i reconèixer com a tals».

Cita que em remet a cert moment del documental que comparteixen Lúa Cordech i Pere Llobera (CaixaFòrum) on ell descriu que sent que en certa manera no pot saber d'on li venen les idees, que és un tot, un caos probablement, de vegades ho entens i de vegades no fins passat un temps, o potser mai.

Aquesta tendència a l'hiper-citació per part de l'acadèmia o les institucions del coneixement esdevé exclouent respecte altres tipus de sabers.

Paradoxalment és l'estructura sencera de cert text d'Almirall, aplicat a la creació/pràctica artística. Crec que com bé remarca és molt interessant com es poden generar aquestes relacions noves entre les coses; «recórrer el rizoma de discursos i coneixements que ens travessen per poder-lo narrar des d'unes subjectivitats particulars» (Almirall, 2018, pàg.13).

Per tant segons ella «cada autora funcionaria com un node que articula de manera singular textos i veus que ja existeixen a priori».

Doncs al llarg del text va reflexionant envers a com l'art esdevé una forma de coneixement propi que en conté d'altres i que no es separa de la vida. Em resulta si més no curiós que estigui establint aquestes relacions a base de cites i de com va fent *patchwork* per narrar reflexió pròpia en base a d'altres veus. Crec que recolza molt bé el que posteriorment defensa de la mà d'Herrero:

«[...] que la genealogia de la cultura occidental en la que vivim, està construïda en base a un subjecte universal imaginat des de la lògica del patriarcat que imposa unes formes de relació, de treball, d'existència que neguen els límits propis i també els del planeta. Al centre d'aquest sistema, la fantasia d'aquest subjecte universal s'articula entorn a dues idees que rebutgen la vulnerabilitat: la fantasia de la individualitat i la de l'autonomia del subjecte. “*El modelo occidental se ha construido sobre la idea del dominio del hombre sobre la naturaleza y del dominio del hombre sobre las mujeres*” (Herrero, 2018. p. 84), [...] a més a més té la capacitat d'anular i invalidar altres narratives possibles. “*Una de las vías más eficaces en la construcción de la cultura de dominación ha sido la consolidación de un modelo de pensamiento dual (...) El sujeto dual interpreta al mundo en pares de opuestos que separan y dividen la realidad: naturaleza*

versus cultura, razón versus emoción, ciencia versus saberes tradicionales, público versus doméstico etc”.
(Herrero, 2018. p.84)»

I a la vegada em resulta irònic que tal discurs estigui emmarcat dintre d'un organisme tant institucionalitzat com el que és haver de citar amb APA. Com el redactar-se i entendre's des d'aquest llenguatge acadèmic té la capacitat d'anul·lar potser d'altres llenguatges (Vidiella, 2019) o d'invalidar senceraament el que pot ser una experiència/pràctica artística vinculada a altres sabers no científics; com per exemple els que recentment s'estàn començant a escoltar de les dones visionàries (Visionary Woman Art, s.f.), clarividents, bruixes, dissidents i/o de vegades enteses com a neurodivergents (com la Unica Zurn, Josefa Tolrà, o l'Eulàlia Valldosera...).

Si defensem, com diu Herrero, «posar la vida al centre» (2018) hauríem d'ampliar en molts termes què vol dir i fins on s'estén l'experiència vital, i inclús extraterrenal; i què d'això té a fer amb la construcció i aproximacions aplicades en l'art.

Em resulta interessant com des de diversos sectors s'estàn posant en valor aquestes formes de fer dissidents; en contraposició al que ens podem trobar circulant per qualsevol exposició del sector de l'art públic/finançat a Barcelona, on els projectes esdevenen més pedagogia d'ètica i moral contemporània que “simplement” un llenguatge com pot ser l'obra d'art. Crec que també, com apuntava Herrero en la cita anterior, és una forma de fer marcadament colonitzada, blanca, occidental, capacitista¹ i absurdament intel·lectualitzada ja que sembla ser que aprendre des de fer o d'experimentar —com amb els processos alquímics ([V-W], 2022)— no pugui ser mai prou ni vàlid.

Com a exemplificació d'això, podríem parlar de la música, de com la construcció al voltant d'aquesta via de creació immaterial no s'ha d'intervenir quirúrgicament com en moltes ocasions sembla ser que opera en la pràctica artística, o que s'ha de mediar, que s'ha de justificar, de traduir.

¹ Forma de discriminació cap a les persones amb diversitat funcional física o mental.

Crec que, si hem de posar l'art al servei d'alguna cosa potser podríem vincular-lo a un tarannà més intern, emocional, íntim; de parlar des d'un llenguatge de les mans, l'acció, l'intuïció, de la necessitat de fer; però desvinculant-ho d'aquest individualisme al que es subjecta en primera instància. Ja que precisament tal pràctica posa en valor subjectivitats, i precisament des d'aquests llocs de fragilitat és quan el que fas ressona amb la resta.

L'obra d'art mai és individual, i per tant sempre és política. Des del moment en que s'ensenya esdevé comuna, es transforma en diàleg, habita un espai i conforma realitats. Negocia amb el sentit. Afecta a la realitat, la posa en dubte, la desautomatitza² (Shklovski, 1916). Se n'estiren els límits, i quan entens que pots model·lar matèria i reestructurar-la diferent, es comencen a establir paral·lelismes entre això i com les normes, les lleis i els tobots els posen i els han posat persones també; pactes, guerres, sumes, restes. Que tots els constructes son en realitat acords i consens; per tant, tot es hackejable i més partint des de l'individu/identitat (Marchante, 2020).

Que l'hermenèutica, en tot el fer artístic, pugui esdevenir tangencial i no central.

A més, des de tot el citat anteriorment, en el moment en que des de l'art es genera aquest posar en dubte imatges, patrons, significats i significants es fa evident com tot està interconnectat; o que sigui susceptible d'estar-ho almenys des d'alguns cervells (DSM-5, 2014). Igual si hem d'invocar i sanar la diferència ho hem de fer des de la diferència. Des de les veus trans, les racialitzades, les bruixes, les discapacitades: des de les veus marginades. A través de visions; d'aquest accedir a una *quarta dimensió* (Frusciante, 2009) des d'on em connecto i creo, de no saber d'on ve —que de vegades no sabem d'on ve, i que se'n parli. I que si ve, igual és perquè ha de sortir i ha d'interpel·lar a d'altres. Qüestiono si lis artistis sempre parlem d'espiritualitat en el fons. Aquesta oda a materialitzar que sembla quasi religiosa en la vida d'alguns —una reforma de la vida en tant que intervinguda per l'art com deia Bauman (2008)—. Allò a dir que no sabem ni que volem dir, ni perquè, però que es fa, que s'ha de fer.

² << [...] el arte debe desautomatizar la percepción y obligar a la mente a realizar un esfuerzo reconstructivo para formar una unidad a partir de unos datos que en principio parecen desunidos>>. (Chiappe, 2011. Usos de la teoría literaria en Viktor Shklovski)

«[...] des d'aquesta honestat es produeix una implicació de l'ésser en l'escena del món, que muta ,destrueix i reconstrueix constantment la nostra relació amb la realitat» (Garcés, 2015).

Lliure com un jugar; com connectar amb aquest estadi prelingüístic que habitem durant l'infància; recuperar l'art com a llenguatge; visió, permetre'ns no entendre; inclús no concebre'ns cos; permetre'ns ser pintura, escultura, tacte, sensacions, colors, llum.

Obrint aquesta possibilitat, poder entrar dins la *institució museu* formes de producció de contingut més arrelades a la intuïció, potser menys directament traduïdes a la normativitat occidental; formes on certes limitacions podrien transcendir-se.

I addicionalment deixar espai a l'altre, un lloc, a unes veus de lluny; alteritats a les quals aquest espai hauria d'estar obert, per conèixer realitats fora del motlle i expandir processos... les pràctiques rurals, les pràctiques culturals d'altres indrets, les derives d'altres identitats, les formes de fer de totes les edats inclús, des d'altres estats de la matèria³ ([V-W], 2022) ...

L'art fa el que vol! (*Kunstwollen*) — Que esdevé motor d'eradicació de fronteres, que no es pot pretendre d'acotar.

Potser, en una etapa històrica en la qual l'individu cada cop més es desdibuixa o es pretén que se n'extingeixin els seus límits (pel bé de totxs) inevitablement s'ha de reformular el paradigma que constitueix tota la pràctica artística. Adoptar la pràctica artística perquè conté contradiccions, les permet; es *construeix* de contradiccions; i aquí hi cabem totes.

Pensar el món i entendre'l des de l'art és una regeneració de visions i possibilitats constants; un bosc de ramificacions de la consciència, de l'esdevenir, de l'estar, del ser. Un no 'fer parlar' a la realitat, sinó un permetre –actuant sols com a mediadoris– que la realitat parli de si mateixa ([Davis i Srinivasan, 1994; De-Vault, 1999] Hernandez, 2008); que l'obra es pugui llegir com a llenguatge, que se li permeti parlar el seu idioma.

³ Casos com el de les mèdiums, el cos de les quals, ha dibuixat des d'altres ànimes o comunicacions.

Amb tot això, la pràctica artística ha estat vinculada directament i indirecta a aquests sabers no tant sabuts, (Arola i Ferrer, 1985); des de vincular imaginaris a icones, mitjançant la representació dels mites, Déus, Deeses i altres; fins també, poder dur en aquest pla visions extretes de la pròpia vivència personal del li creadori o artista. L'acció creativa al llarg de la història ha estat un mitjà per entendre el món, a través del qual parlar de l'existència mateixa des de totes les seves mirades i poder projectar enfora el que de vegades no es pot explicar o concebre des de les paraules precisament. Un projectar visions i intentar explicar-les des d'altres sentits.

Aquesta peça crec que il·lustra part del que estic dient sense paraules:

Body of light (2012) Oli sobre tela 200x150cm
Agnieszka Brzezanska
online a Wealth Solutions
(<https://wealth.pl/oferta/sztuka/kolekcja-sztuki/agnieszka-brzezanska/>)

Per portar-ho a d'altres ports, m'agradaria esmentar també aquests crears que es volen terapèutics, com el que es fa per exemple des de la teràpia vibracional (Tiburcio, 2018 / Thyra, 2017)—tornant a la música—, que propugna que des d'aquest buit intern que esdevé caixa de ressonància com en un instrument, es generen vibracions que son sanadores per al propi individu que les harmonitza. Pràctica, que em remet al famós buit del puzzle lliscant que s'usa per explicar Lacan: sense el buit cap peça es pot moure. Per tant, precisament generar des d'aquesta desconexió interna o motivació diguem-li superior –o molt inferior potser– produeix resultats que reflexen complexitats internes que son a la vegada una projecció i *output* de tot el que és extern, tot el que aplica i succeeix al cos o que s'emmagatzema i esdevé somateca ([Preciado, 2007] García, 2014).

Ser artista i ser persona s'entrelliga. Ser artista m'ensenya a ser persona; ser persona m'ensenya a ser artista. Ser artista com a forma de ser persona. I reescriure genealogies per escalar un art amb el que crec i que creo. Per això aquestes primeres pàgines esdevenen manifest i esbós; traços molt per sobre de vessants que serien interessants d'ampliar a nivell teòric i d'anar construint al llarg de la meua carrera. Una mostra d'idees concatenades i de moment de tinta.

Un qüestionament de la racionalitat, de l'ordre. Jo creo des del caos, i crec amb el caos (Breyer, 1981); que es com es crea i com es va crear tot... Big-bang! —l'univers està desordenat. El temps no existeix.

No tinc ni idea de cap on va res del que escrigui, ni si té sentit habitar un “circuit de l'art”, entés com allò professionalitzat; si això coaccionaria massa la meua persona, si s'ha de renunciar a formes de fer... si s'ha de traduir eternament i parlar i narrar amb paraules.

Potser l'objectiu de tot plegat sigui construir-se un discurs que aculli tot això, encara que aquest discurs sigui que no crec que molts cops faci falta dir.

Per últim, per il·lustrar una petita part de tot el meu posicionament des de la pràctica i donar pas al següent capítol, citaré aquesta obra escultòrica de Remedios Varo que ha passat bastant desapercibuda:

Homo Rodans, 1959. Remedios Varo.
Óssos de pollastre, gall d'indi, conill i peixos diversos.
40.9 x 16.8 x 6.4 cm
Galeria Wendi Norris, San Francisco, EEUU.
L'escultura va acompanyada amb el manuscrit "*De Homo Rodans*" (10 folis) i quatre dibuixos originals de similar temàtica en paper.
Imatge propietat de Estilo / online. Apareix en l'article "Revelaciones de Remedios Varo" (2023) (<https://revistaestilo.org/2023/04/21/revelaciones-de-remedios-varo/>)

Una paròdia irònica del llenguatge i les formes utilitzades pels antropòlegs per donar a conèixer els seus descobriments. L'autora treballa des de l'humor intentar casar la ciència amb la màgia i la ritualitat, que dona com a resultat *Homo Rodans* en forma de text i d'escultura feta amb restes de l'alimentació domèstica. Aquesta peça i el posicionament que mostra de Varo apunten cap a una reivindicació feminista que llença una mirada de burla cap al marcat caràcter heteropatriarcal i occidental de l'hegemònica ciència.

L'autora s'esplaia i contorneja en l'escriptura del text inventant cites i fets inexistents, a més a més d'usar llatinismes que, declara, "ni jo mateixa entenc" i tot firmant amb el fals nom d'un suposat erudit antropòleg que també inventa. Amb tot això doncs, juga amb precisament com es construeixen aquestes determinacions i relats totalitzadors i culminants, que han circulat per la història exempts de qüestionament de classe, raça o gènere de cap mena. Idea i juga a reproduir els màrgens que legitimen tals discursos, precisament, des de la llar.

Es podria relacionar aquesta especial escultura amb aquesta defensa precisament d'allò que no queda recollit dintre del marc de la ciència. Encara que mencionaré també que Remedios Varos no renega de la ciència en si mateix, al contrari, l'artista mostra gran interès per saber dels avenços i camins que aquesta disciplina explora i de fet l'experimenta com a part d'un tot, inclosa en la resta de fórmules que configuren la vida: «[...] el cosmos contiene una misteriosa armonía y [...] era tarea suprema preservar en la búsqueda de la consonancia existente entre los minerales, las plantas, los animales, las fórmulas matemáticas, los cuerpos geométricos, los sonidos, las criaturas humanas y los astros» (RIUS, 2013, p.81). Cosa que aquest text i les direccions que apunta també secunden.

Nexe — umbilical

Parlem de materialitat. El lloc des d'on es fan les coses importa. Qui té un estudi, qui té veu i on i com fa eco (Carson, 1995), qui té formació (Nochlin, 1971). Espai, com deia Woolf (1929), o com ens diu Zafra (2010) més actualitzat als nostres temps; una habitació. Quin preu paguen alguns cossos per circular alguns espais i des d'on ho fan?

Des de prendre consciència de les incomoditats i desnivells; des de sentir en pròpia pell la no-equitat en nom de l'igualtat; sona una mica antic però es pot aplicar a varies minories. Sona una mica antic però aplica ara també.

I des de tots aquests llocs antics i contemporanis la meva pràctica en concret tria construir-se en una llar.

Esculpir sense tecnicismes ni absolut control. Obligadament amb materials que puguin viure amb mi.

Potser resulta un exercici paradoxal precisament servir-se de les limitacions que moltis artistes varen patir... precàries, hospitalitzades, empresonades inclús. Però resulta pròxim, real; adaptat a la vida. No es genera quelcom al que jo m'adapti, sinó que la peça s'adapta a les condicions en les que visc.

Que puc estar esculpint a la cuina o pintant al menjador de casa.

Que puc estar berenant i revisant uns textos; que puc estar conversant i acabant uns dibuixos. Que l'artista consagrat no es tanca al seu estudi, sinó que la vida és l'estudi.

I ara mateix resulta un exercici curiós de sinceritat —com tot aquest text— que trio generar des de casa ara que puc i perquè ho procuro; i perquè no queda més remei que dormir amb una escultura de ceràmica als peus del llit perquè... sinó on la guardo amb respecte?

Que adoro totes les tècniques que no exigeixin cops ni depén de quins materials; i que tot el que genero ve travessat per sensibilitats físiques a les que no puc posar remei (DSM-5, 2014), sols taps, de vegades. Crec que està molt bé escriure això, i que pugui ser una part sincera de parlar de l'obra, de la pràctica i del procés.

Es va posant en primer terme la necessitat (més enllà de la capacitat) de jugar des de les imatges, les paraules, les textures; de tocar-les, modular-les; de despertar-ne/desplegar-ne contingut. De despatologitzar els cossos i neurodescolonitzar-los (Cabrera, 2021). De deixar d'exotitzar l'art dels bojos; que resulta fascinant a la vegada que insultant ja sols el fet de que tingui una categorització a part. Que sigui simplement.

Que resulta ideal i m'ofrena molta pau i fe veure artefactes com aquesta peça de Lauryn Youden:

Visionary of Knives (2020)

Al centre de l'exposició hi ha dos altars/murals, cadascun mesura un poc menys de quatre metres de llarg. Es troben omplerts de flors seques, medicaments, herbes, llibres, espelmes i objectes rituals; el contingut d'aquests altars documenten les estratègies de supervivència que ha desenvolupat l'artista per navegar per un món violent. 'Visió de ganivets' és un espai de retir i descans però també d'educació i de protesta. El concepte original partia com un lloc de trobada per a la comunitat Queer-Crip, i es converteix en un lloc d'absència a causa de la Covid-19, cosa que sovint experimenten les persones 'discapacitades'. Enllaçant les pràctiques de cures de Youden i la seva col·lecció personal de literatura i fanzines fets per altres artistes, sanadoris, escriptors i pensadors del Crip-Queer; l'exposició és una invitació a trobar un espai dedicat a l'atenció a la comunitat i a sanar/reposar.

Imatge de la instal·lació Visionary of Knives, Künstlerhaus, Berlín, 2020. Foto de Timo Ohler.
<https://laurinyouden.net/>

Sobretot i amb tot això; guardar espai als cossos, entenent que també som repòs a part de lògica.

L'obra no és més gran que la vida; no és un treball, no ha de ser a costa del cos. És per a sanar o pot ser des de sanar. (SENEB (2016-2017-2019) També és un procés. Una via per a connectar amb d'altres i des d'altres sensibilitats. Per posar-se en contacte amb els elements, les plantes, l'agricultura, lis altris, el cel; qualsevol excusa per crear, t'apropa a sabers i a voler saber, del que sigui. Una acumulació de coneixement motivada des de les mans.

Cos matèric — i algunes transcripcions del procés intern

No puc generar una narrativa lineal del que vaig generant, o, si la escric, en realitat no ho és mai. En general compto amb varies vessants paral·leles; ramificacions de projectes a través de peces, que poden ser o no ser la mostra definitiva. S'han anat generant escultures i pintures que es van retroalimentant. I el que cobra més sentit és parlar-ne de tot això, de què i com ha sorgit. Però cobrarà més sentit encara emplenant tota una habitació; convertint-se en un mapa i en una conversa.

El que havia tractat fins ara en les meves mostres s'enfocava en intentar ofrenar alguna mena de resolució matèrica, de projectar enfora reverberacions del llenguatge; un llenguatge que resulta insuficient. Buscava i busco, doncs, des de tocar: dir. Una exploració de diàlegs metamòrfics. Pintura, escultura, instal·lació. Una manifestació de frustracions invertebrades. La meva proposta en grans termes ha anat derivant en generar fluxes entre aquestes tres disciplines, esborrar-ne les barreres, generar una pintura-objecte, envair la sala blanca de cordons umbilicals. Poder revertir les violències fora de la pell.

Crec que tot això es cola quan intento concretar un tema o definir i centrar la mirada en l'actual temàtica carnal-industrial —cap a la que comento a fluir ara més recentment— o mentre la creo; he anat pintant, i que les pintures que han sorgit del procés em resulten curioses de posar prop de les altres construccions. Ja que crec que sense voler hi

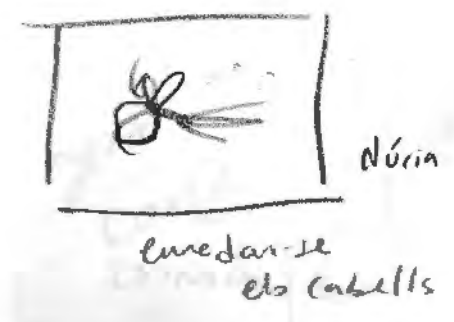
afegixo una tercera pota al relat, —que no puc evitar d'afegir i sols escolto—, em qüestionava i em deien les pintures: “què s’hereta que no és tangible?” (... a part dels engranatges que et fan matèria.) Crec que sempre pinto la part no-visible. “Què hi ha en un altre pla?”

Així van començar una gran part d’elles; sent herència que el meu cos havia enregistrat. Més concretament, em vaig preguntar què passava de cos a cos; com es relacionaven i entrelligaven els vincles, ja des de llavors en el fons; quan vaig iniciar tot aquest procés a partir d’un gest que la meva mare fa quan té son; que fa la meva germana, que faig jo, que ara també fa la meva germana més petita.

<<Tot va començar desgranant idees. Llibreta plena en tres setmanes. Cada fulla una idea, per deixar més marge de paraula i esbós. Escriure idees i les que no es poden aparaular dibuixar-les. I després tenir pintures, tenir espai, asseurem, mirar llenços diferents, diferents materials, i revisar les pàgines un cop gelades d'haver deixat passar els dies des de ser escrites — quan ja no em cremen tants els dits — llavors miro, com un espectador, o com si fos solament cos el meu individu: 'què tinc ganes de pintar? quin gest tinc ganes de fer? quin exercici? què no em seria violent d'intentar? què necessito?' **I em responc des de les vísceres.** — El dibuix sempre com a vehicle per conduir les visions.

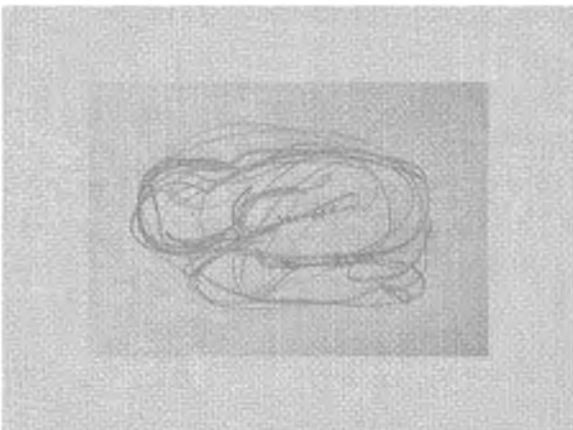
Mirava un dels gargots d'idees en llibretes que vaig generant. Havia estat una proposta més naif o concreta. La des-entenc. Deformada. Era una pàgina que parlava sobre gestos, mots o articulacions del llenguatge que se'ns enganxen dels nostres vincles, familiars, amics, amors, enllaços, afectes. Sobretot la paraula família *opera* aquí ... I miro el primer dibuix a llapis ridículament inentendible, que era una mà amb un dit estirat, arremolinant uns cabells, com fa ma mare quan té son, i com sento que jo i mes germanes heretem.

No veig el dit ni la mà. Veig una massa de carn i uns cabells. I ni idea del que hi havia ideat abans en aquell present. Però veig tant clar que he de pintar el que estic veient ara! I que en el fons estic quasi parlant del mateix. Que no m'hi puc resistir! Fons neutre. Sento que pinto un bodegó intern. Sento que és una pintura molt objectual. Que no deixo mai de tocar matèria, que jo soc escultora amb a, de reivindicar-la com a algo femení. Que el que començo a formular entorn a això i les investigacions que he fet sobre entitats femenines o efeminades o *queer* i l'escultura i que em passen pel cos i les mans; que em legitimo el discurs intern de **tocar**. Que passen per mi fibres ancestrals. I concluc que estic pintant el que no puc esculpir, o almenys de moment. Que la pintura em permet controlar l'espai en el que el meu objecte habita. Que tinc el control. I és quasi excitant. Es palpen sensibilitats arcaïques, monolítiques, sexuals, atzagaiades. Escric d'altres dies sobre això. I sorgeix aquesta pintura, a la que nomeno **Iron** (2022). >>

<<Intento per una altra assignatura de la facultat ub belles arts fer alguna cosa diferent, *suau*, quasi tendra, i la dibuixo, l'explico, la presento. Però quan toco materials, ara més escultòrics, **supura** això del que parlo aquí. I m'explota a la cara que és evident que necessito recórrer aquest fil i que no en tinc escapatòria. Tot se n'ha tacat. De la necessitat de tocar *lo* cru. Intento modelar *algo* suau i no em surt. Ni nítid tan sols. He de fer les paus amb el que m'estira primer. >>

Aquestes són algunes mostres d'intents d'altres temàtiques i variacions més nítides.

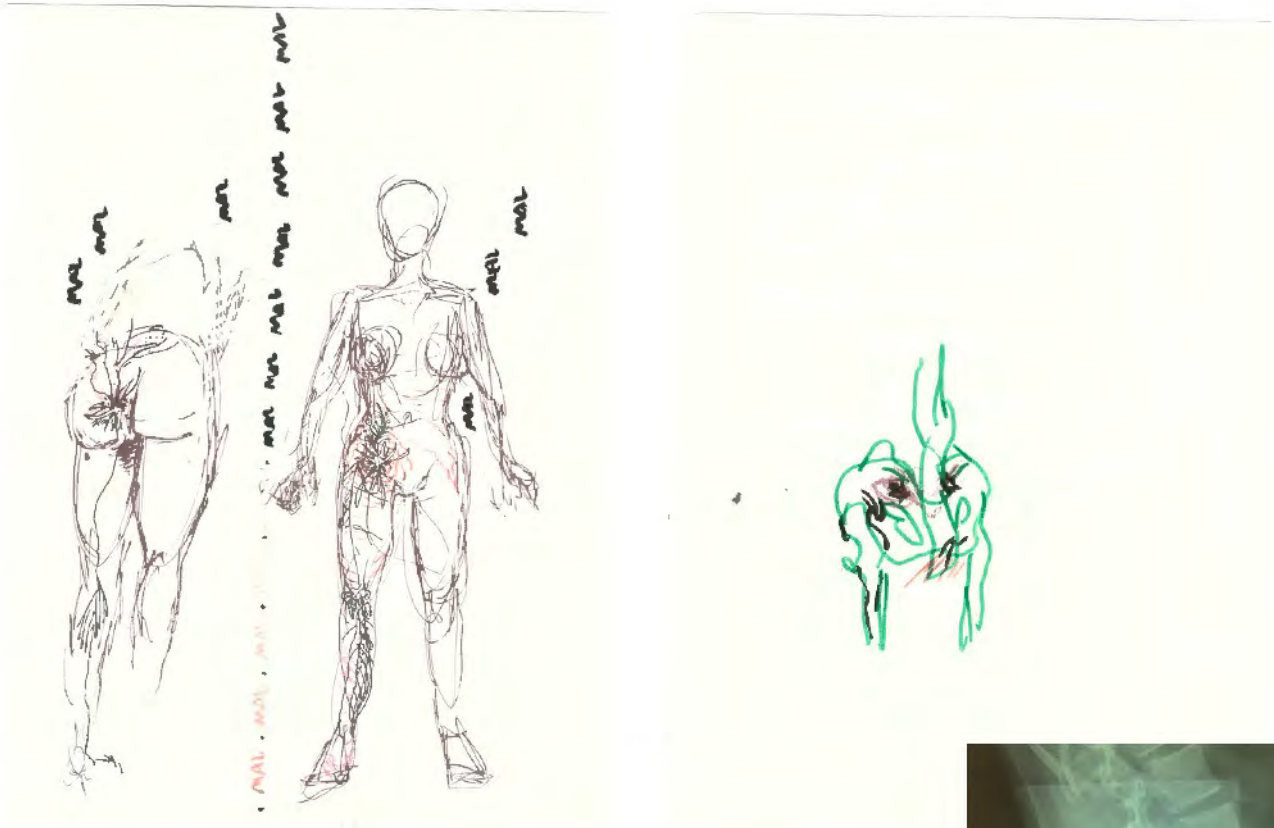

Tornar (2021), esbós collage teixit i dibuix

replegar el cos sobre el seu eix, sobre si mateix,
cosir, retornar al teixit, la pell. dummy. la falla.
projecció del cos. el ninot vudú. *l'objecte des del*
qual transicionar. l'arrèbe. dialogar directament
amb la matèria. des del recobriment. conjunció
d'estructures. *procés experimental. cosir-se cap a*
dintre. titella a escala real. cos adult sent fetus.
escorça. càpsula. crisàlide. *nèixer solx, romerium*
solt carn plegada. *teixit, guardar, cobrir. llavor.*

Posteriorment me'n vaig adonar de que parlava també de coses similars, encara que d'altres formes. Que aquesta espècie de figura fetal, aquest replegament en el fons estava prop i present en d'altres formes orgàniques o rocoses que anava generant.

<<Solc encetar o insuflar oxigen al procés quan cert seguit de linies d'interessos i inquietuds convergeixen, de vegades, i com en una part d'aquest i de forma paral·lela: el dolor. Com el que m'esquinça en aquest moment per dintre i es trasllada i tradueix en neguits que s'han de resoldre a nivell matèric, com aproximar això el més enfora possible de la pell, com fugir-ne o acceptar-me'l.>>

<<Considero que la meva relació amb la creació no es pot fraccionar a nivell temporal, seria irreal, seria ofensiu quasi el gosar determinar-ho; el procés m'invaeix, em regula igual que em refugia del mal que em fan alguns tectes vitals. És abrumadorament constant.

Sempre duc una llibreta amb mi, o en el seu defecte el bloc de notes digital; i per si a cas de tot, una app com a núvol per guardar-hi també esborrany o divagacions.

Escric.

Arxivo; també, arxivo, arxivo de meu i d'altres persones, vivències, religions, filosofies, cultures, idees, somnis, sensacions. Sempre hi ha alguna cosa que em fa vibrar, que ressona en la freqüència que sento a dintre en aquell moment vital, que m'ho diu, que m'ho demana.

És ferotgement intuïtiu.

L'arxiu — em serveix — com a forma de fecundació. Múltiples parts, úter com a llibreta, matrius on es coagulen zigots i nenúfars, laboratori alquímic de reverberacions bullents.

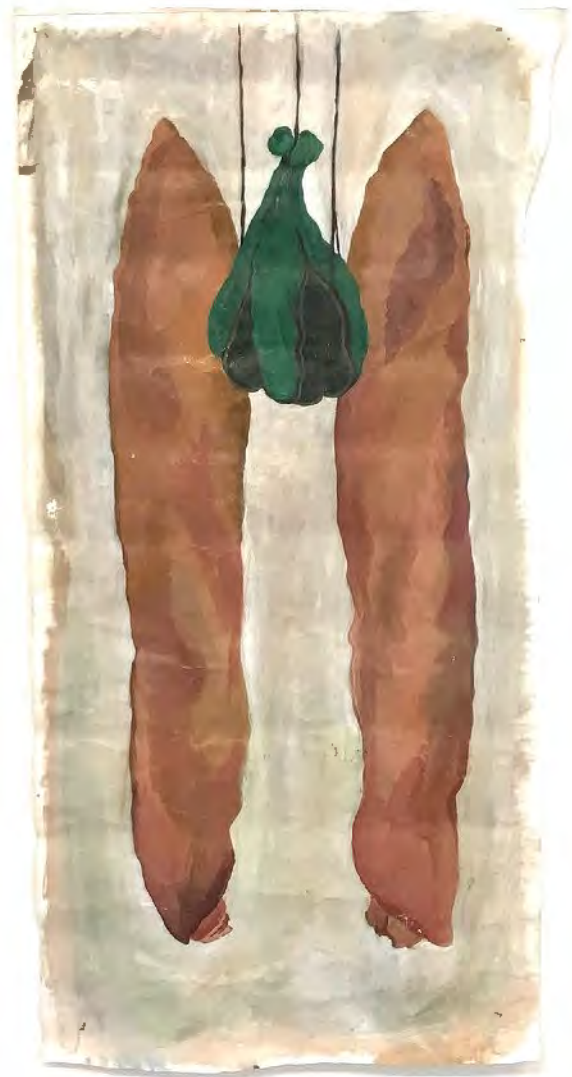
Els meus espais, com a espai físic de treball conceptual, normalment han estat els llits.

L'execució la considero l'etapa menys important, és en si com un p(a)rt, és excrecció, és visceral; i en podríem considerar un altre capítol, perquè en aquell estadi ja és la peça la que m'està parlant. Un cop atorgo material, un cop la idea — i des de la idea i racionament s'entén des de quin material s'ha de fer tangible — quan la tinc entre mans, quan començo a saber que aquell és el material idoni des de tocar-lo, ja no és més meu, ja és d'aquest món, ja no està al meu cap, ni cor ni pulmons. Al començar a prendre forma l'ésser et diu com vol ser nombrat i tu sols pots fer més que acollir-lo en aquest espai abrupte i brut.

L'estudi, i la calma, espais fonamentals on gesticular-me. Procuro no excedir-me, no xafar-los des de la culpa de crear o no-crear. He procurat procurar-me un espai i agraeixo tenir-lo. De vegades el músic. De vegades en silenci. Compartit amb d'altres. >>

<<Compto amb molts materials: compto amb materials que trobo pel carrer; materials que reutilitzo; materials que em regalen; poquíssims que compri expressament per la causa. Intento fer el que puc amb el que tinc com a principi, a no ser que faci falta. Una espècie de llei autorreguladora d'aprofitament de recursos. Confesso que, més cops dels que sembla creïble, em creuo amb el que necessito o em troba a mi; pels carrers de Barcelona o de les Terres de l'Ebre o d'alguns altres indrets que xafo per caminar. És en si i sembla de vegades, tot un viatge.

A nivell d'arxiu, solc acumular textures que m'atreuen, que m'ajudarien a completar certa peça, materials que m'evocuen el que intento transmetre, pensaments que em connecten en idees. Per exemple: trobo un gerro pel carrer, trencat, un gerro verd i enmagranat, un gerro que té uns bonys de carbassa mal dissimulats, i a veure'n la ceràmica trencada sobre la terra veig la peça que estic començant a pintar, i em dic: " ja sé que és el que va al mig, ja sé quina peça estava intuïnt". L'input extern connecta amb la necessitat interna a externalitzar. >>

Bodegó incursiu (2022)

108x54cm pintura a l'oli sobre llenç sense bastidor.

<<Interior i exterior interactuen.

Entenc certes simbologies un cop transitades. És dialogar amb la realitat des del meu cervell, descodificar-me. Estudio psicologia en una altra facultat, i estudio d'altres coses, i llegeixo, i penso, i parlo, i cada cosa que toco dialoga amb el que a posteriori gest (de gest i de gestar). Inevitablement, bec d'un context avorrible, costós i com el de tots, pedant si s'esmena o enumera, i inacabable, un 'del que bec' absurdament constant — no ens podem enganyar — que tot el que es respira va a la peça. Es pot citar tot? No puc citar a Genesis Breyer P-Orridge, ni a Terre Thaemlitz, ni a Hélène Cixous, ni a Miquel Benlloch, ni a Claude Cahun, ni a tantxs que no hi caben, ni les ganes absurdes que tinc d'aprendre a construir una casa, ni al meu avi, ni a com casi vaig no-néixer, ni a les meues amigues; ni tampoc segurament seria apropiat citar o no citar als/les meus/es professors/es? o d'altres artistes; de si puc citar espais que habito, llocs on he treballat; amants, estimes a arbres, materials que m'inspiren o em desesperen. De si puc citar al vent o a una fe enteranyinada amb la vida, o, no sé si puc citar a la meua terra ni a la llengua que parlo. Crec que la pregunta seria: què no puc citar? és un escàndol l'autoritat que donem a algunes lletres ordenades dites per persones legitimades. No en tinc ni idea i em sembla rematadament cafre desgranar aquesta realitat. No llegeixo per a crear. No aprenc per a crear. Es que visc/vivim i respirem; inevitablement coses s'enganxen. És una arremolinada bola de borra suau i asquerosa que s'arrossega; de reflexions i referents que, en el meu cas, apunto en llibretes, que cuso, i que en cauen a trossos els papers perquè les deixo ser desastre.

I havia d'escriure això aquí perquè tants cops m'he hagut de traduir com a manual, ordre i referències com a moble d'Ikea, i que no ho som. És possible acotar-nos? Descriure aquest fluxe arremolinat? Si es que es pot jo ara no puc perquè n'estic just començant. >>

<<Trobo mil línies pel camí, camins que bifurquen, s'enramen, alguns es resolen, d'altres entren en conflicte; d'una ment arborescent i se'n construeix un procés inevitablement divers, interconnectat, un entramat de camins, sé que de vegades he de realitzar un dibuix o una peça per saber quin és el pas següent, i que això pugui no haver estat suficient, o no transmet el que sento, o no em plau prou haver accionat fer-lo. De vegades em trobo entre les meves falanges, que mentre faig, algo inesperat sorgeix, i passa, aquell petit naixement inesperat, que de vegades em cega i l'he d'adoptar perquè no puc obviar el que he creat. Des del que dibuixo al que acaba sent poden hi haure moltes variables. Tal i com també reflexionava Bourgeoise, "Vas veient, vas mirant, vas escoltant, intentant desesperadament sentir... per a alguns cops percebre. Però aquest procés ha de ser manipulat per les emocions. Si no hi ha emocions, no hi ha la percepció" (CITA). Una emoció en específic o motivació és sempre l'empenta per a Bourgeois a l'hora de començar un treball. Ella ho descriu com "un intent de donar realitat a un desig inútil"(CITA). Una vegada s'ha fet tangible fora d'ella els sentiments pertorbadors poden ser examinats més fàcilment, i normalment molts desapareixen, almenys temporalment. Sento que aquesta visió de l'art em ressona i que ara, més que mai, em topo amb ferides profundes i fets que supuren tal i com les peces que toco i deixo al terra em permeten expressar. És una projecció d'uns interiors, d'un nu, emocional, no dels pintats, no dels de cos, sí dels de carn, sí de pell, sí de fang.>>

Un exemple de trama paral·lela d'entre mig va estar i ha estat una extranya obsessió amb unes finestres, túnels (?), molt concretes.

I curiosament alguna cosa ha anat sortint d'això, però encara no ho he entès. Inclús vaig trobar-me una pintura pel carrer que conversava amb les meves imatges; es van fer amigues.

Si no m'hagués permés això, no hagués entès alguns colors, o alliberat quelcom que em permeti avançar cap a d'altres marges, i potser d'aquí un temps recupero el que havia traçat aquí. Tot va sorgint en paral·lel.

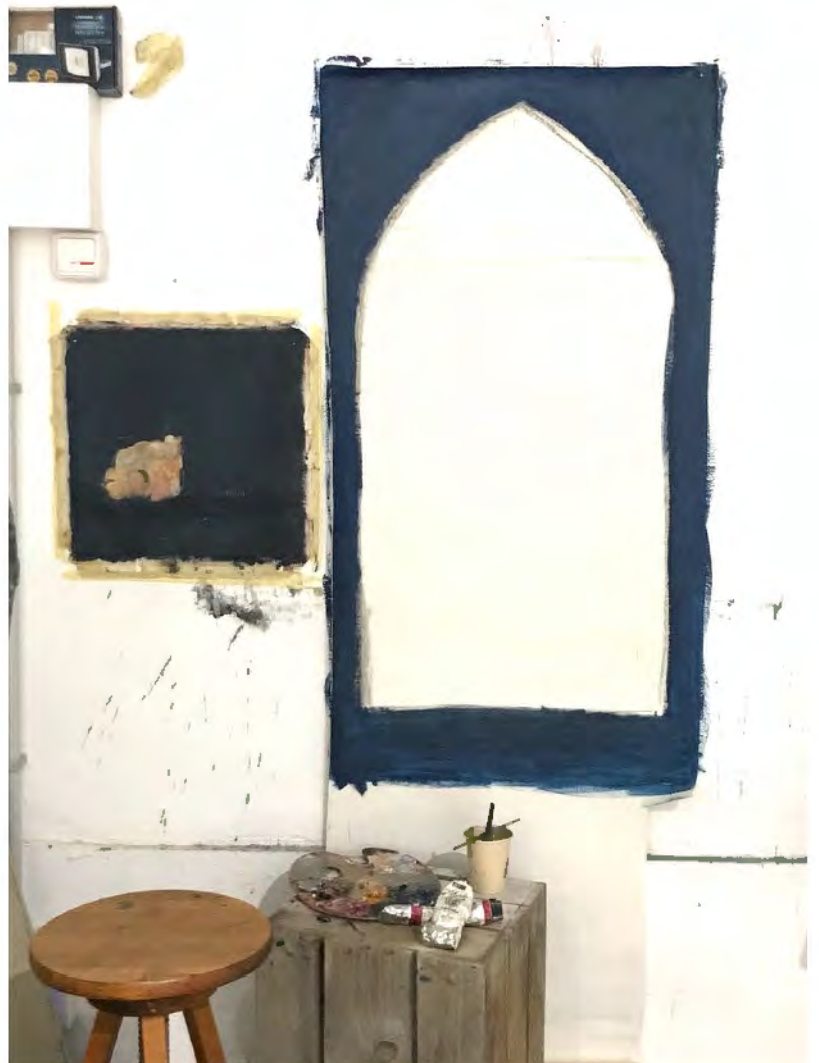
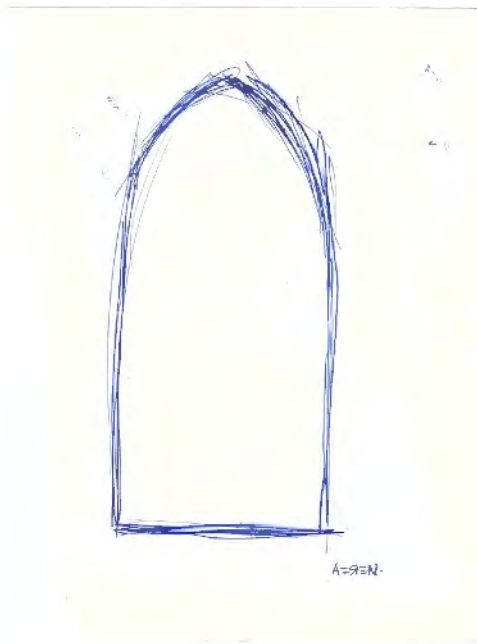
Ante — espiritualidad
a través del arte el arte es la sala de como
entendamos las cosas.
aproximación de términos, de
relaciones, co-relaciones.
narración interna, gesto, expresión.
SIEMPRE en sentido.

Transita entre mundo/arte
— via de tren, neta túnel. refugio
valla de china. El gran mundo
Substancial. Gesto, signo. dominante

Salvavidua = divi, espíritu, espiritualidad.
Solo teatro pasillo. luz túnel.
Soledad. muerte, a salvo.
del nacer. verme nacer.

Forma reconocible de la forma.
el túnel. la refugio anti-ataque luz de libro.
luz después de ante del niño o foto.
mar. collage papa.

de otro/finca.
creación, nacimiento
accés → de otro/para
interna/la forma. refugio
monstru.
22 vida, amorje
→ calma.

Objet trouvé (més ben dit pintura trobada) que just dialogava molt bé amb el que estava experimentant.

Pintura que de vegades
acompanya a la de tres metres
del costat, o de vegades somia
en ser màscara.

<<Confesso que el camí més clar i abrupte d'aquest procés ha estat precisament acotar això, conèixer això de mi, respectar-ho per primer cop i atrevir-me a entendre-ho. Confiar en el procés, en la intuïció. Havia entès massa que l'art havia de ser quelcom racional, calculat, mesurat. Ara veig que just és tot un posicionament que decideixi que no ho sigui. Que m'ho permetigue. Sí, el pots pensar, però algo també t'ho diu.

Crec que l'art que articulo ara és pura víscera espiritualitzada, entesa des de la pau, però xafant terrenys fangosos.

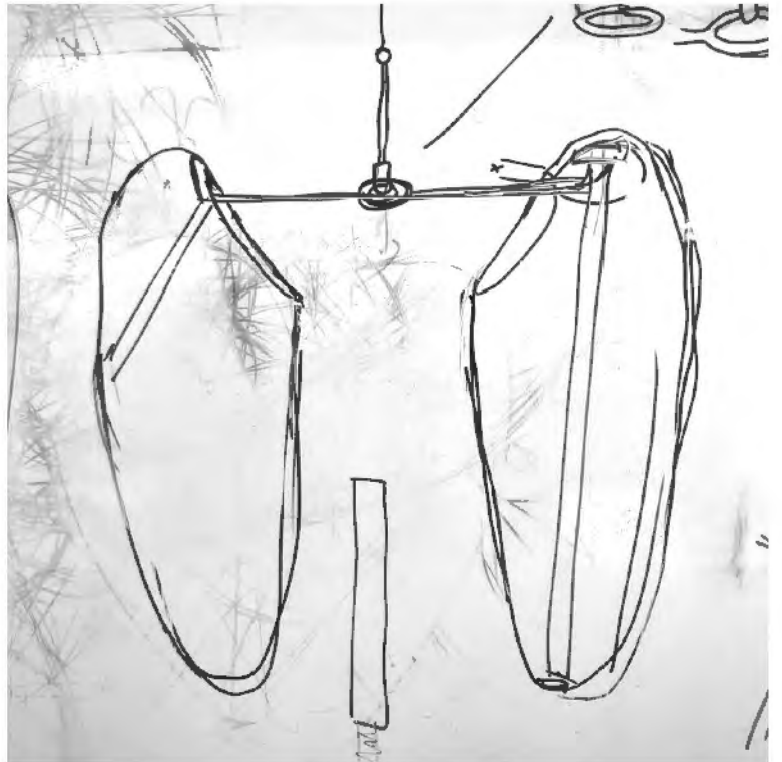
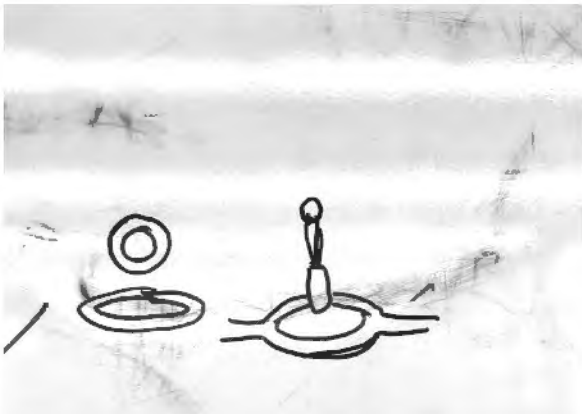
El meu procés creatiu és vertiginós, frenètic i albiro que peculiarment encarnat des de la zona del lòbul occipital i parietal. Partint de quelcom instintiu, arcaic, arrelat des de la base del crani, des d'un passat metamòrfic. Tot i que, partint d'aquí, es deixa dansar una mica de vegades per tot arreu, il·luminant les mil i una zones, rebotant com la bola del famós joc de finals dels noranta, — alleyway — del que mai em cansaré de jugar. Paradoxalment, no sent precisament — o sí? — carreró sense sortida, perquè és una lluita que bé representa l'absurditat de topar-se amb un mateix, no hi ha un altre que respongui, ets tu i cap a on llences i com reps l'input.

Ara mateix me n'adono que necessito tant silenci. Que és quasi una derrota assumir això en un món tan sorollós.

Però crec.

I en crear sorgeix el silenci intern, en poder drenar aquest soroll que em rebotava. >>

Seguint amb el que construïa enmig d'aquest caos, d'altres camins que van anar sorgint, partint del cos, van ser una voluntat mutant de construir una espècie de pulmons-cames i el que en va anar derivant d'això.

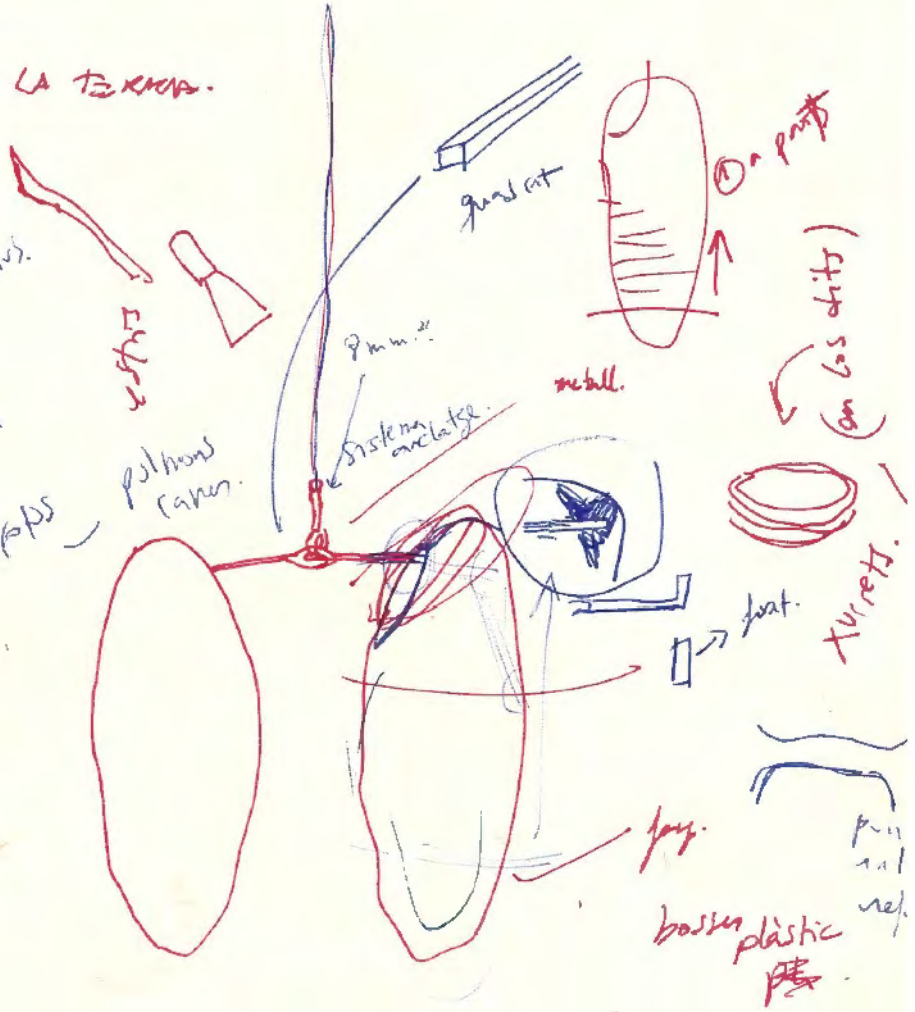

MATERIAIS DE LA TÈRMA.

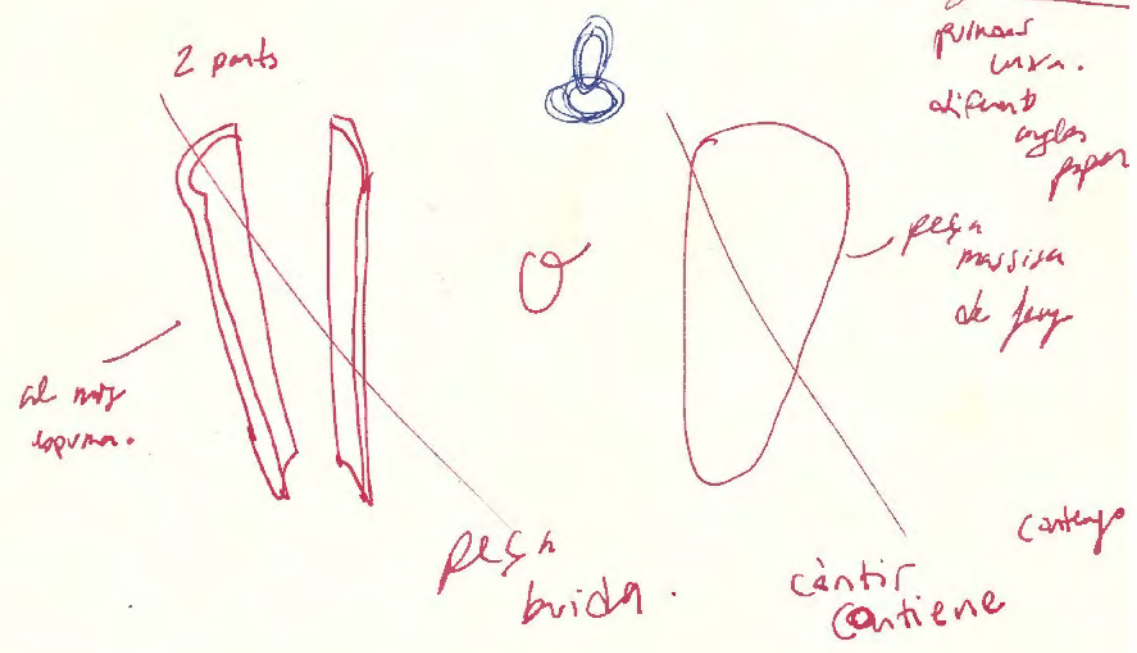
- + bossa brossa
- + humidificator
- pòrtida pressor.

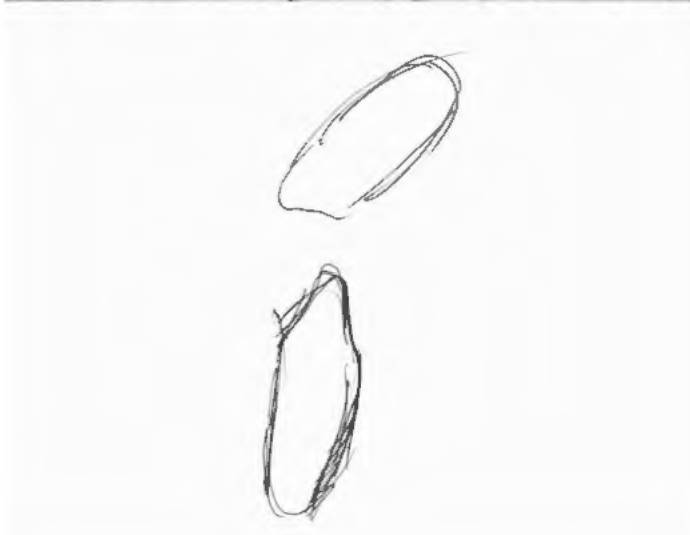
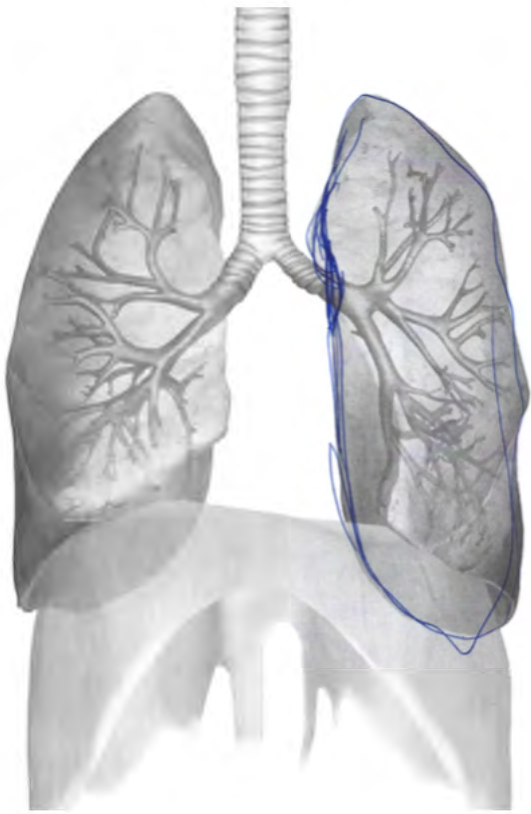
- ja megalu
- imprimir pps

tanary dos cuixes.

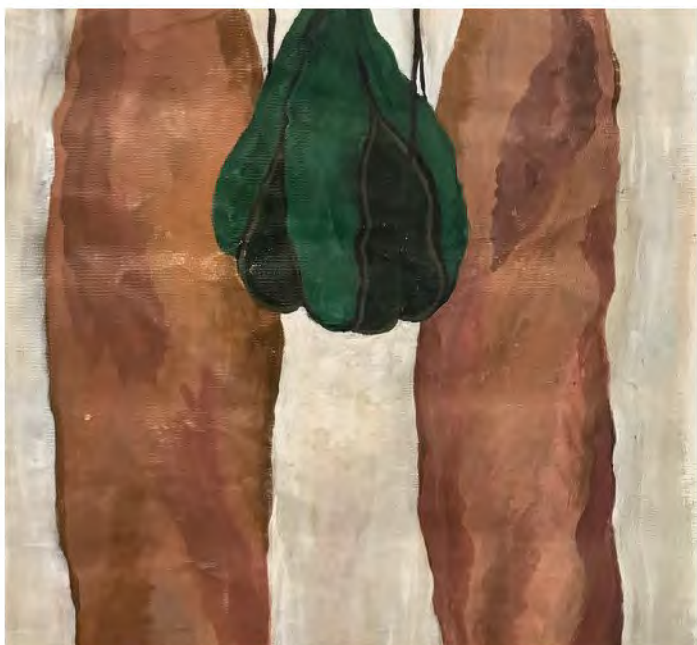
fotos referenc
 pinnas
 lura.
 al fent
 angles
 paper

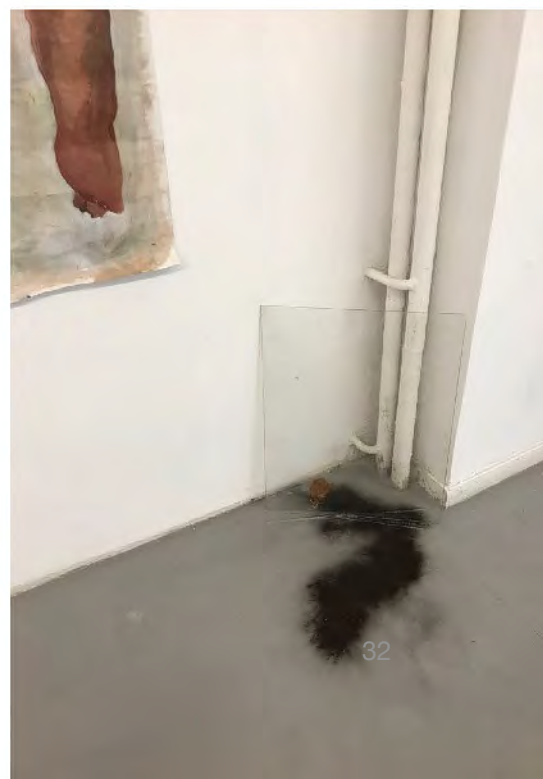
Escultura que a la vegada va alimentar certa pintura. Ja que la peça no havia pres del tot la forma que pretenia però s'havia resolt com quelcom diferent e interessant des d'un altre punt de vista; vaig posar-me a pintar-ne alguna de les sensacions que em provocava. I així és com va sorgir aquest bodegó penjat.

Algunes proves, referents i textures prop de la pintura.

Una pruna, vidre i terra.

Sentia que l'objecte verd del mig era un fruit, per tant; en certa manera tenia sentit establir-ne diàleg.

M'inspiren molt coses que succeixen per atzar; que a aquella hora tenia gana per exemple, i que no tanta, i les restes les vaig clavar a la taula de l'estudi per veure què anava passant.

Això em va dur a poc a poc anar configurant alguna de les altres peces.

També constatava de retruc que que el clau sostingui em deia i donava alguna sensació que penjar qualsevol cosa de forma invisible no ho feia.

Vaig seguir sense poguer evitar-ho trobant-me amb fruits, pells closques, ... alguna llavor. Sobretot pel terra; em fixava i em fixo en com es troben distribuïdes, com un que era tot; com una voluntat reproductiva queda atropellada i abocada al ciment.

Llavors, — i molt ben dit, vaig fer *Siau-uEda*; que era despedir-me de llavors que no em ve de gust tenir, i una mica de la carcassa que les contenia. Vaig encapsular en una gàbia transparent una magrana sucosa, vermella i dividida, reposant sobre asfalt tendre.

siau-uèda (2022)

25x19cm Quitrà i magrana encapsulat en metracrilat sobre gases.

La peça podria anar al terra, o sobre una superfície que l'alça. La peça, pereix, i ha durat una cosa d'un any. Hi ha la variació que té unes gases per servir-la; que potser remetent més a un context més quirúrgic.

També hi ha la variació amb una flor a sobre, que és com un enterrament dels membres / fruits extirpats.

Es van anar podrint poc a poc. D'aquesta peça, m'agrada que ha mort, i que en tinc un enregistrament fotogràfic. Podria ser reproducible, irònicament, i precisament: no sé si vull.

De la mà de tot això i durant el mateix període vaig crear *Llímbols Llamacròndits*, als que posava nom un poema, en el que m'inventava tals paraules; i potser precisament els hi donava sentit al generar l'objecte.

llimbòls llamacròndits (2022)

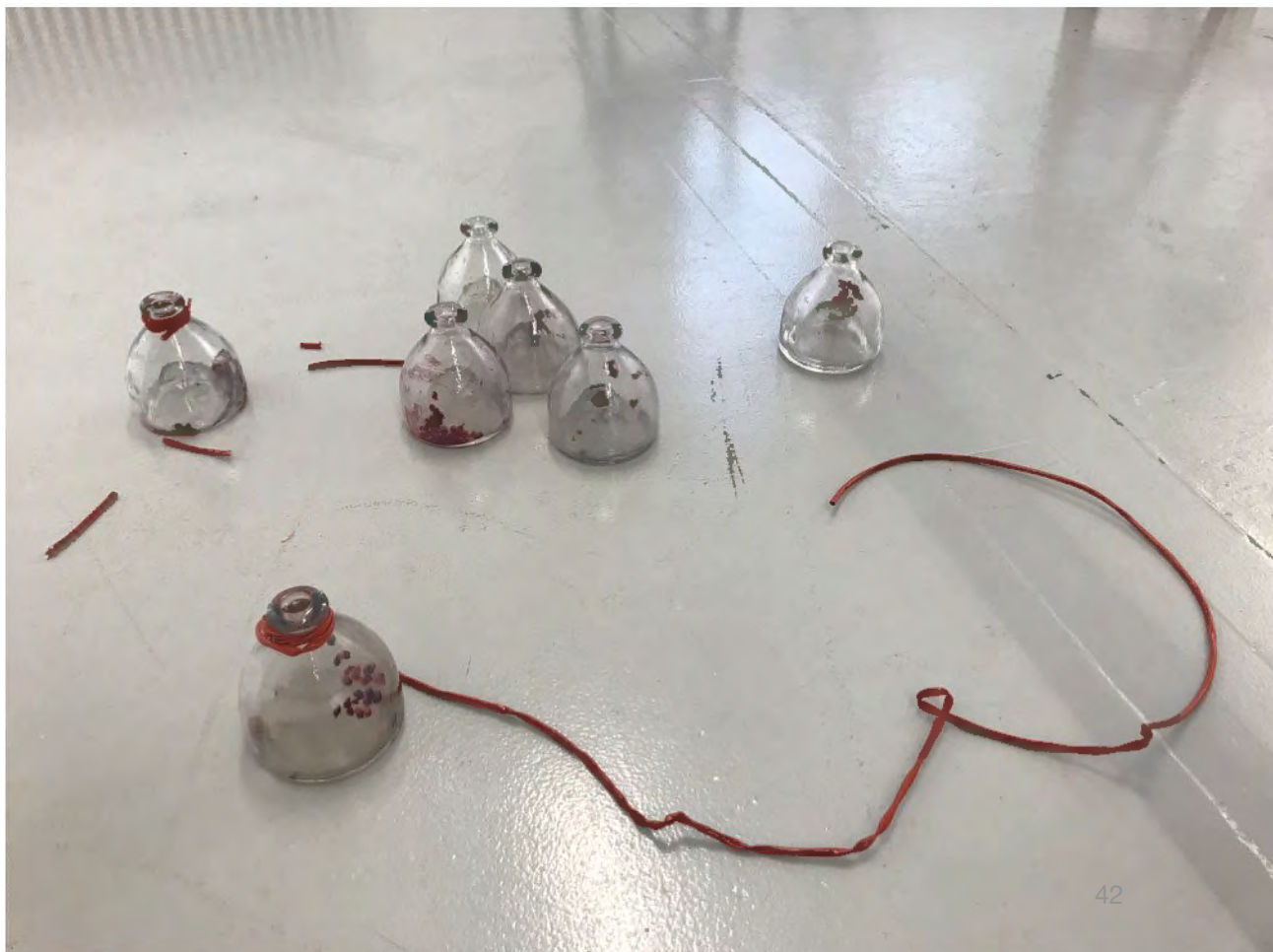
14x10cm cada unitat Dispositius antihelmíntics segle XX — treballa familiar;
llavors de magrana i protector de cablejat antitermic.

*tant de so que no es pot aclaparar. que no es pot
equiparar. que és impercudible des d'un sol eix.
orquestra de ciutat. black mountain Cage. la realitat és
massa perforadora. per-enfora. per- enforadora.
foradora. oblíqua i esquerpa com una corva d'una
carretera: escalfada, escapada. quitrà roig fluorescent i
gris metàlic transparent. d'això este(u)m fet(s). fetus
llamacròndits, llimbòls, límits, arrenjos, cusits.
Campanades d'òssos de cristall. Justament voldria sols
ser un del grup. glup glup, veure'ns a tots i condensar-
ne estima i sentit. solament un dit, que assenyali tant
extrem fins a travessar- ho tot, i els controls, i les vedes
i anacronismes sintètics; que donés la volta al món i,
sent meu, -perque seria meu- se'm clavaria a l'esquena
de nou i em perforaria (de nou i de perforar en masculí),
em perforaria així, -donant sentit a tot-, em perforaria el
cor, dient un adéu tenaç i etern; perquè el braç ho
hauria viatjat tot, condemnant l'absolut, aterrant tot des
d'una alçada baixeta (que és el meu cos), hauria envaït
països, partit altres persones, unit fronteres, li haurien
crescut flors prop les venes,... hauria procreat bellesa
disruptiva. S'hauria fet de seny l'auto-matar-se, com a
autòmata. un suïcidi en nom del món. que és el fons el
que en faig i n'estem fent. l'home i l'humà i el meu
batec de ser-ne partícep. Vida que no suporta la vida.
entresol que se'n reafirma. tratge negre i corbata. cul
de sac, inquiet i descafeïnat. teïna en vena. de nou, cor
penetrat. que faig jo parlant? i no assenyalant! una
mica més, una mica més i aviam si més vol dir mai.*

Una peça plena de llavors també, de fruit, de voluntat de compartir-se; ...de dolçor?

Una instal·lació que parla sobre comunicació i impossibilitats comunicatives; complexitats relacionals. Fils i interaccions que entrelliguen, apreten, amollen,... afluixen, es tallen; i tot un compendi de transparències i cossos de fragilitat i repulsió.

<<Matèria i pells que es juguen, s'ofenen, s'amaguen; cicle continu d'alens de voler habitar. Éssers que busquen un nom amb el que ser dits, transmutats, duts al món des d'uns canals càrnics. Una visceralitat espiritual i (b)vio-lenta.

Des d'escriure i poder esculpir o pintar s'entreveuen paraules, com a pinacles que es fantasieja que resolguin el soroll. Però es pronuncien des del silenci; els objectes nascuts que per si ja es parlen, entre elles, xiuxiuejant-se antiguitats maternes. Es palpen doncs sensibilitats monolítiques, sexuals, atzagaiades, desvirtuades. Masses que ballen entorn a contradiccions. Afectes i artefactes. Tumults. Una manifestació de frustracions invertebrades. Girant-se les pells del nu intern.

La mostra presentada en aquí respon a mesos d'investigació interna a palpentes. És resultat d'un treball d'experimentació matèric i poètic que van inevitablement de la mà, que es retroalimenten. Un qüestionar com podem habitar-nos, i des d'on es relaciona el nostre cos cap al món. És un intent de captar i condensar mecanismes, flexions, o treves entre sexes i espais. Des d'on llegim la nostra fragilitat? El cos com a condemna i alliberació al mateix temps. Gàbia de tacte. I la pròpia incomunicació que en supura. I gràcies a això se'n desenvolupa aquesta resolució objectual. A través d'objectes, de l'instal·lació; i de la pintura, com a mitjà per esculpir pell i per crear nous termes des del que no es pot articular racionalment.>>

Una altra fracció de tot aquest desplegament que també solc posar en conversa són aquestes tres esculrures:

שלייה [*placenta*] (2022)

25x20cm paper de seda, cola, oli de llinosa, guix i pintura acrílica.

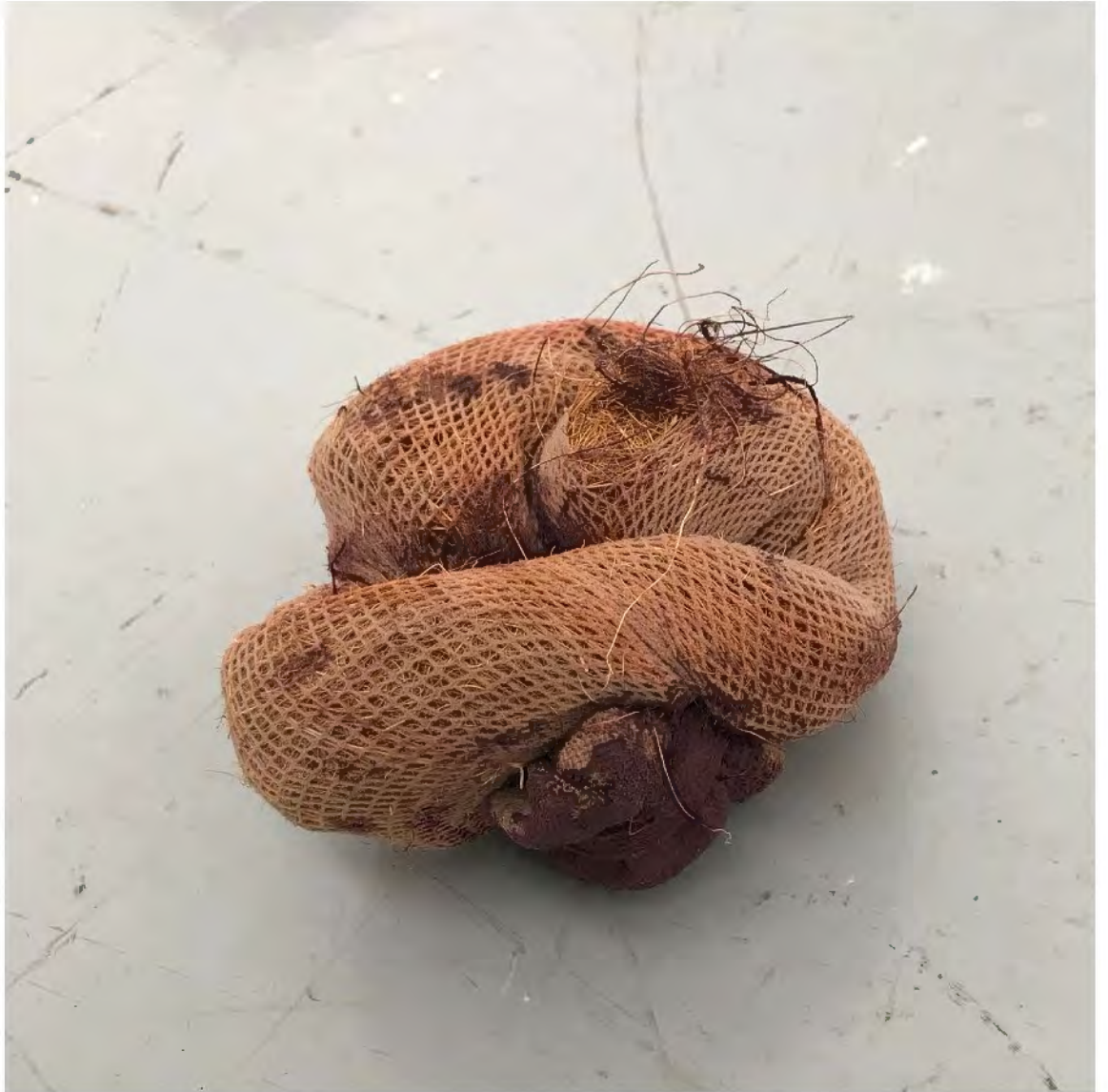

Arej (अरेज) (2022)

12x8cm Pedra amb quars trobada a Mont Caro, mitja i pintura acrílica.

Umbilical (2022)

14x11cm. Fibres vegetals, mitja de reixa i pintura acrílica.

Penjolls (2022)

60x10cm. Mitjes pigmentades, terra, vidre i pildores.

Altres variacions.

Tal i com es va veient, és una constant: la no constància de com es mouen en l'espai les diverses parts. Una part molt crucial d'aquesta pràctica o procés és precisament fer interactuar les diverses formes, canviar-les de lloc, posar-les l'una al costat de l'altra, posar-les soles, posar-les al racó, al terra o d'on correspongui segons l'ocasió o l'espai. El meu plantejament és jugar-hi. No generar sèries abandonades, deixar-les sortir de l'arxiu; una mica com una curadoria del Mumok (Viena).

En aquest cas per exemple, aquesta pintura i dibuix de l'esquerra, i la peça de ceràmica eren massa similars com perquè fos quelcom amb sentit; no estava passant res, estaven massa d'acord.

Detall dels dibuixos de la dreta inferior.

En canvi aquí em vaig permetre posar la ceràmica amb una pintura que aparentment no hi té res a veure, però que genera una narrativa; se l'expulsa de dintre. La matèria, l'insecte, la larva, l'aglutinant i el gest; tot en fa un sentit. O te'l fa buscar, i això és el que em sembla valuós de l'art en aquest estat.

Paràsit afàsic (2022)

60x80cm. Oli sobre llenç muntat en bastidor.

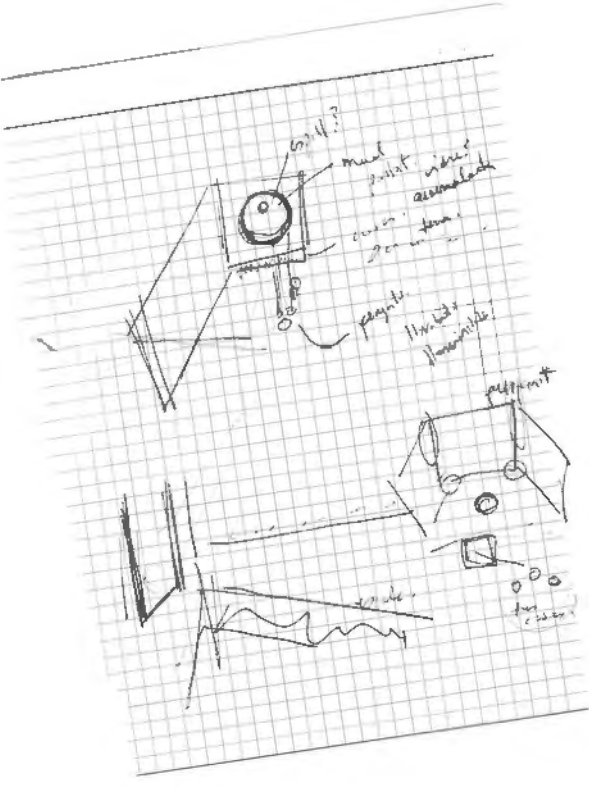
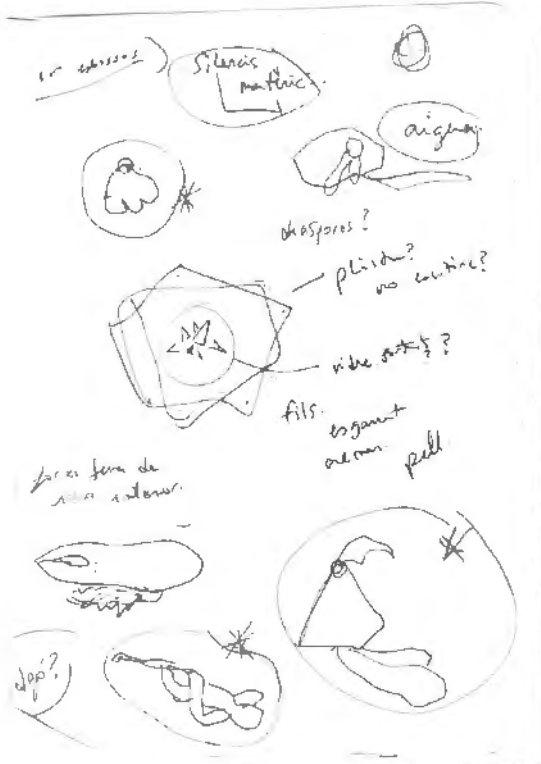
Membrana plasmàtica fugida, (2022)

80x35cm Ceràmica i vidre tenyit amb pols de carbonet.

Des de mentre construïa *Membrana plasmàtica fugida* (2022), les formes m'evocaven alguna cosa, un túnel de carn; que no es sap d'on ve o amb què connecta del tot. I esbosso, sempre vaig pensant com parlen.

Canal (2022) 30x50cm
Ceràmica, terra, vidre i pintura a l'oli.

I segueixo avançant aquesta pintura mentrestant; que acompanyo amb auçella petita i rodona que s'entreveu.

Passo per una sequia creativa i llavors intento de nou començar alguna cosa, alguna cosa que m'interpel·la molt; i topo amb aquest dibuix/esbós d'una columna, una joia i una capsa negra.

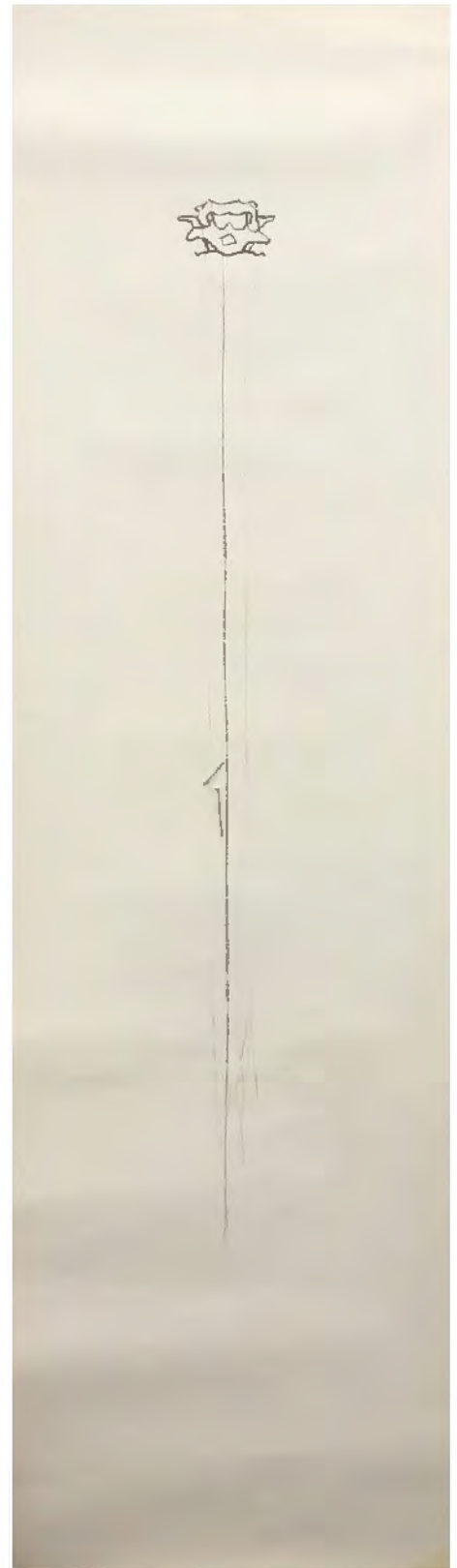

Mentre dibuixo això d'altres formes; amb paper, cosint un llenç fent-lo columna; també intento pintar-ho però amb pell, amb sensacions, amb records, i poc a poc es va generant una pintura, i d'altres esbossos o intents de projectar enfora.

En aquesta posada en escena intentava posar alguns d'aquests processos en comú, intentava entendre direccions i si bevien les unes de les altres.

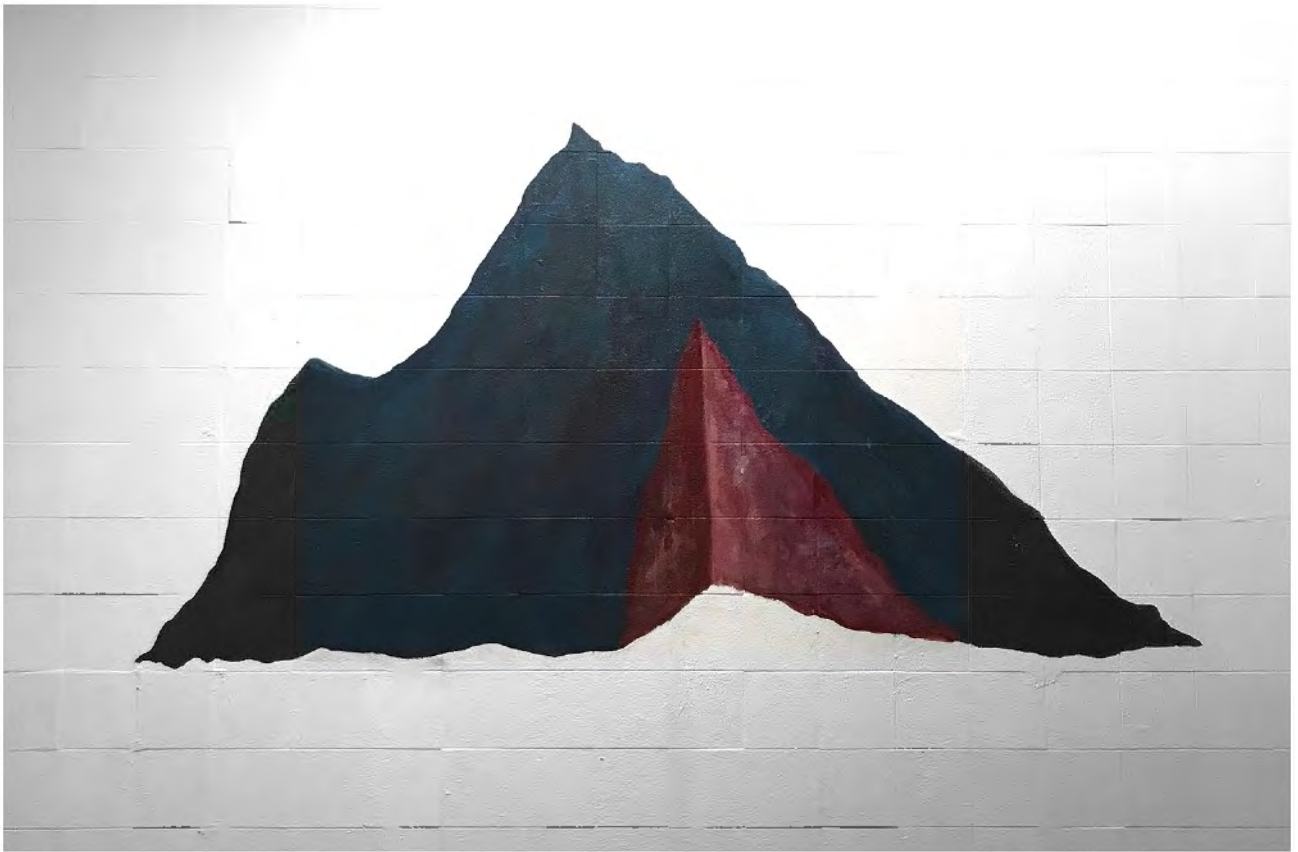

Columna cosida amb fil i mig amb carbonet, abandonat.

Una de les evolucions, que no em va acabar interessant molt.

Aquí pensava, el que es devia sentir al tenir una mà arplegada en una mà i vaig jugar-hi, imagiava pintar-ho.

Pintura mural, Muntanya d'interiors (2023) Acrílic sobre paret.

Aqui van començar a colisionar moltes intuïcions anteriors.

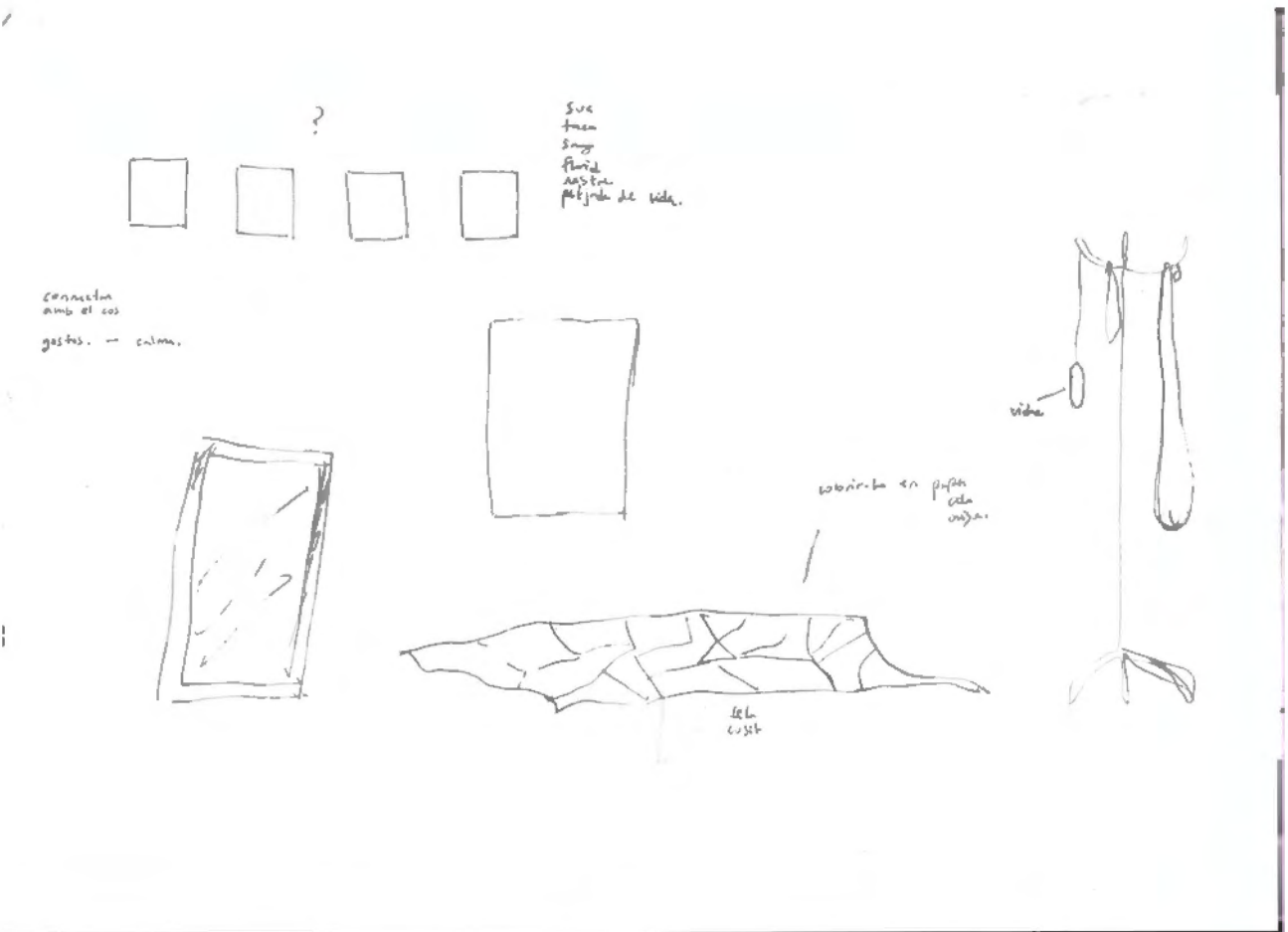
No sé qui ets (2023)
Pintura a l'oli. 80x60cm.

Altres esbossos.

Va arribar cert punt en que vaig començar a pensar en teixit, textura, tela. Vaig cosir tot de teles de parents i familiars juntes i en vaig fer una catifa amb guix i cera.

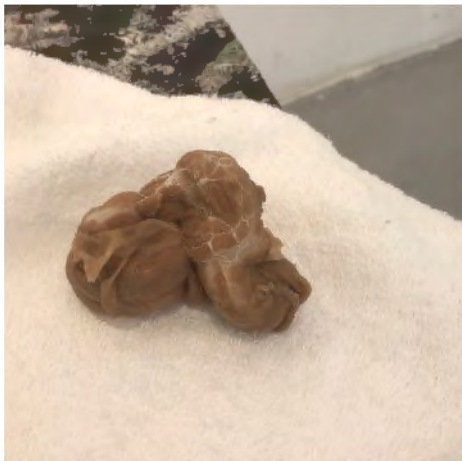

Investigacions
amb materials
vells, trobats,
arreglats.ç

Els petits fruits prototips per pintar es convertien en escultures.

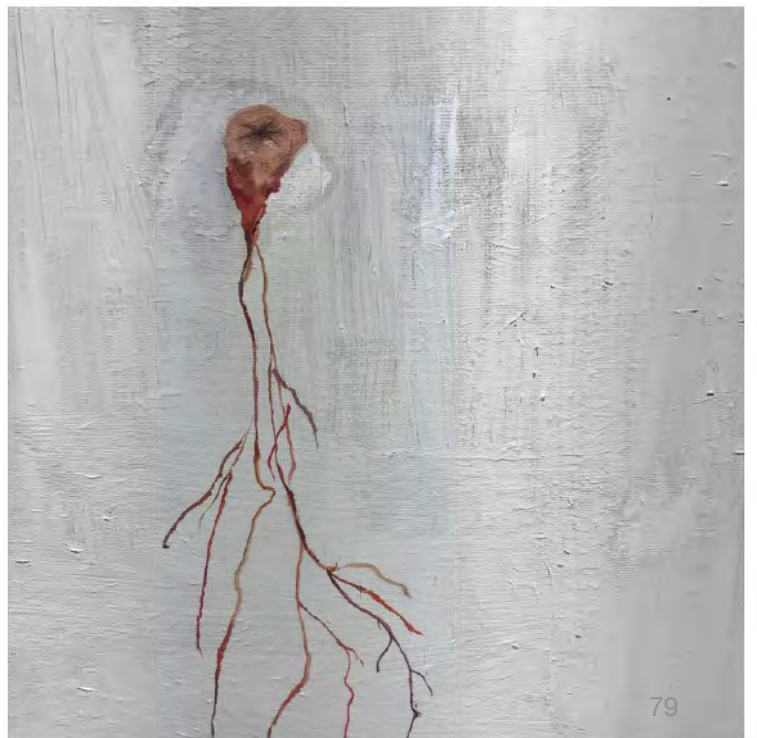
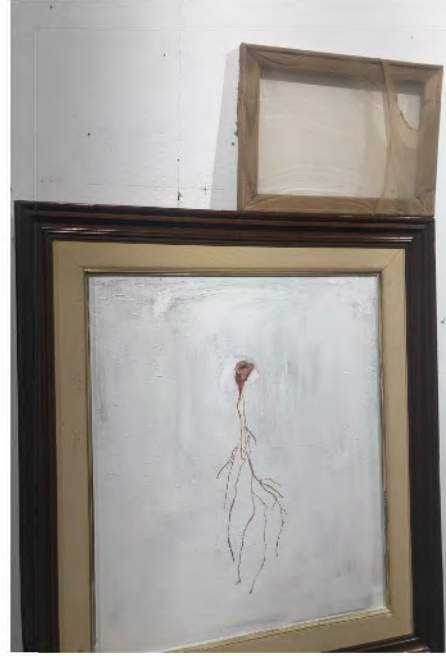

I la fusta clavada al pa. Treballar amb aliments, amb coses que es podreixen; fràgil i biològic com la pell.

Un Cordó umbilical de pa (2023) pa i mirall.

També el vidre és un material amb el que penso molt, i malauradament ara per ara simulo que el treballo reciclant alguns plàstics

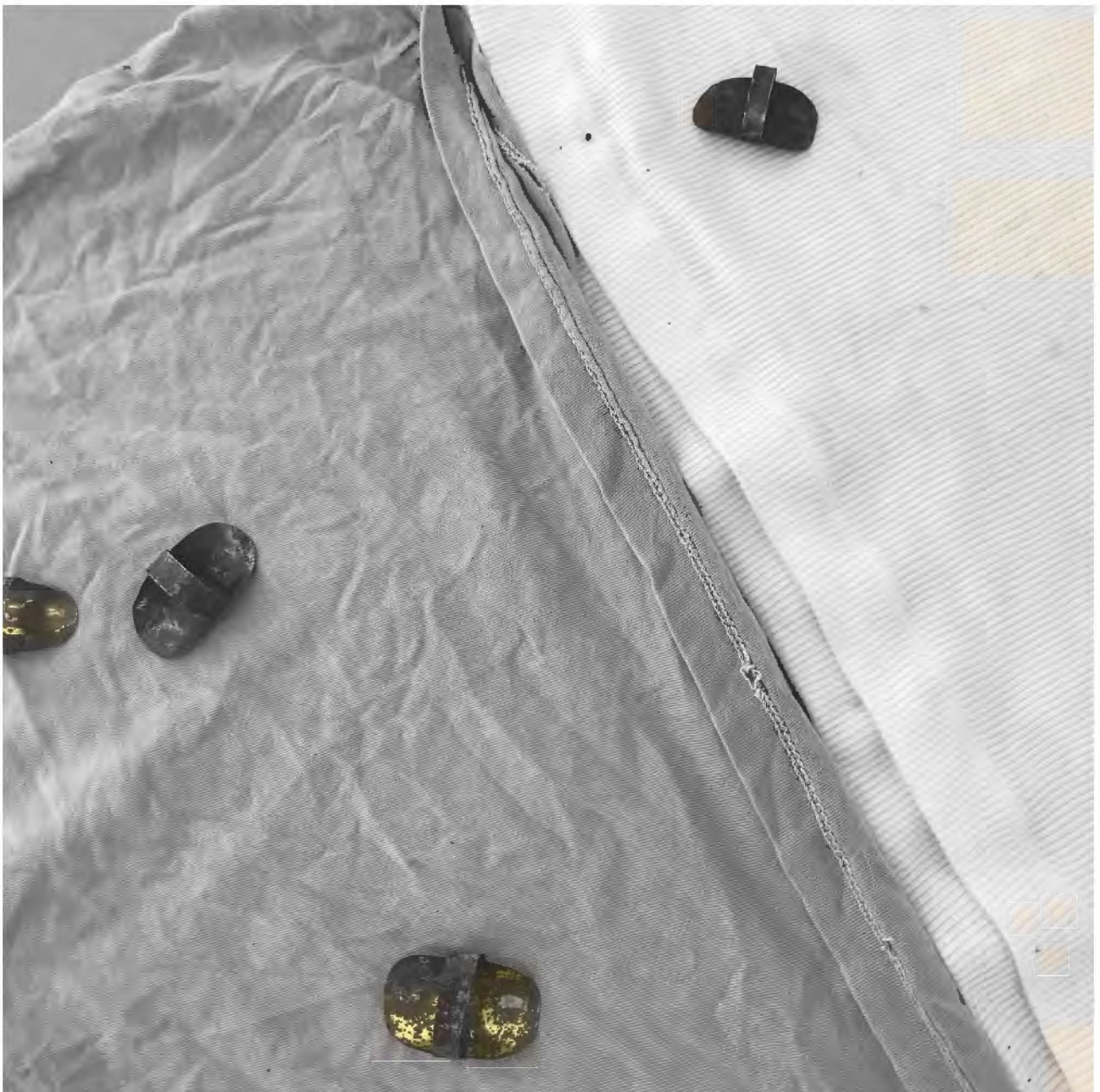

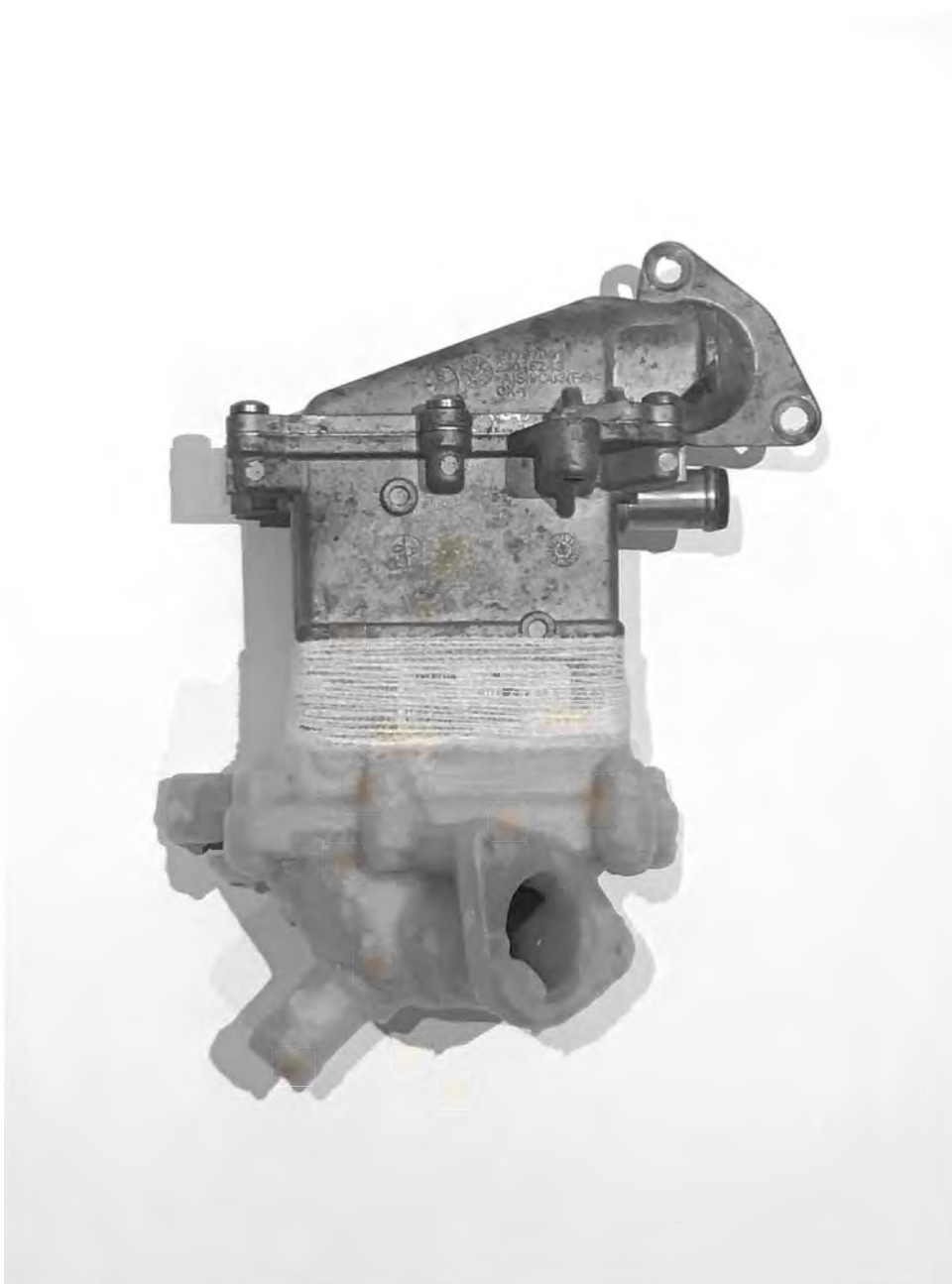

<<Crec que el estat construïnt aquí, va del que s'hereta. Del cos, de la llar –va molt de la llar–, de la família. Del que de sobte et torna matèric. Del gènere. D'estar-hi. D'emmalaltir, de conversar, de les relacions en espais íntims. De les violències en espais íntims. Va de dolor blanc estancat. De si us plau, silenci. Va, de que hi ha coses que no es diuen i es callen. Va de tensar les coses (cossos), d'arrencar-se el melic i replantar-se o tenir-ne la voluntat de fer-ho, potser en un lloc millor. De les cures. D'honrar les mans, la feina de mans. Als objectes. Els objectes que habiten al costat de nosaltres, que hi són, que simplement hi són, que són una pedra. Els objectes que ocupen espai i les persones, que ocupem espai, som matèria, i això... em fascina. Tot el contingut que cap en nosaltres. La pell, els òrgans, les emocions, –pell de gallina, por, vergonya, somriure, crit, columna... sistema nerviós, el com ho noto. Com el meu cos, com el de la meua mare, fet de fragilitat, com tants altres cossos els va tocar ser.>>

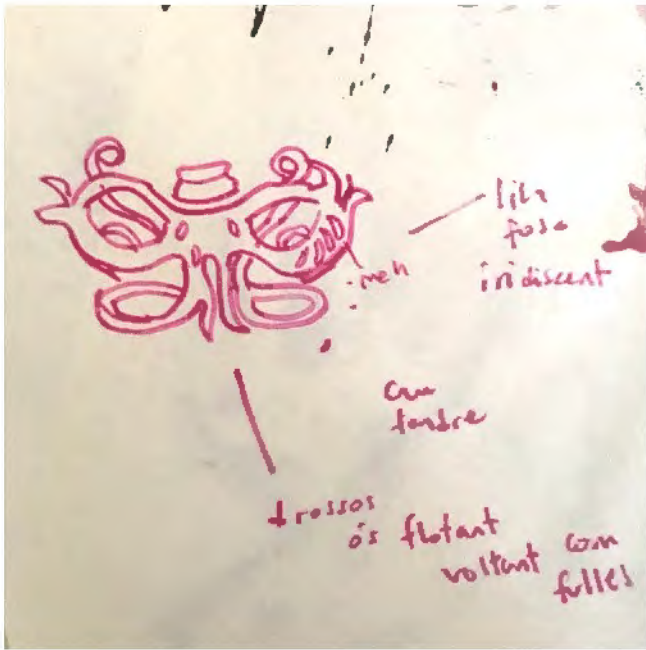
Un tema que m'ha i m'està interessat/nt particularment i que en podriem considerar el cos pràctic d'aquest treball si fos com s'esperaria que fos, és el paral·lelisme entre la família mononuclear cisheterosexual i la industrialització o fabricació en massa; agents reproductors de patrons i motlles, de donar continuïtat a un seguit de desigualtats sistèmiques, tot emmarcat i sostingut pel capitalisme. (Lewis, 2022). Engranatges, mecanismes, artefactes, ... peces que encaixen; producció en massa i polítiques reproductives. Tota una amalgama de fills del sistema, orfes de mare —entesa amb el sentit més psicoanalític (Sáez, 2004) — i que com a pare resten al tutelatge de llei i govern. Reproduint patrons, falles i traslladant deficiències; perpetuant violències estructurals sense fre.

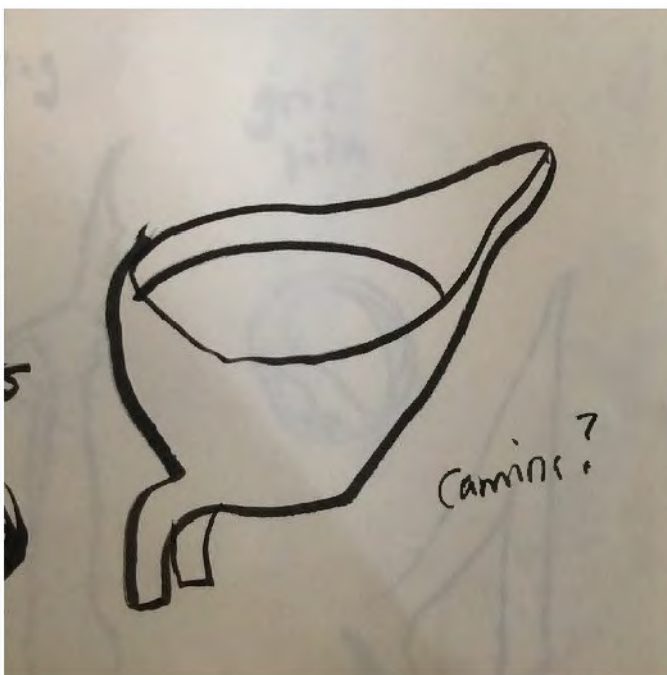
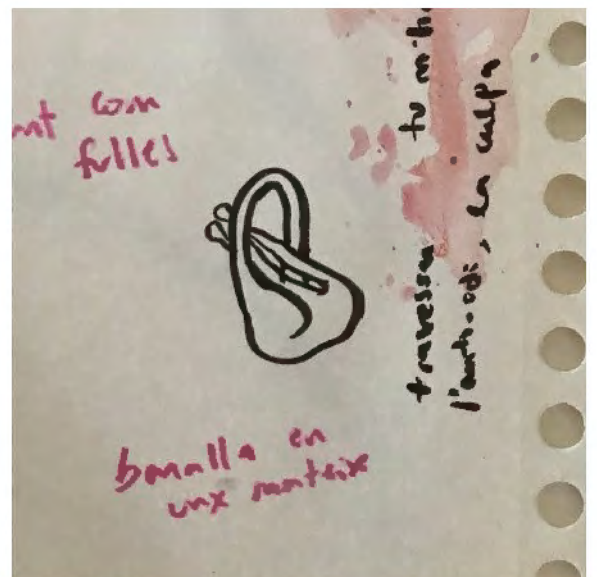
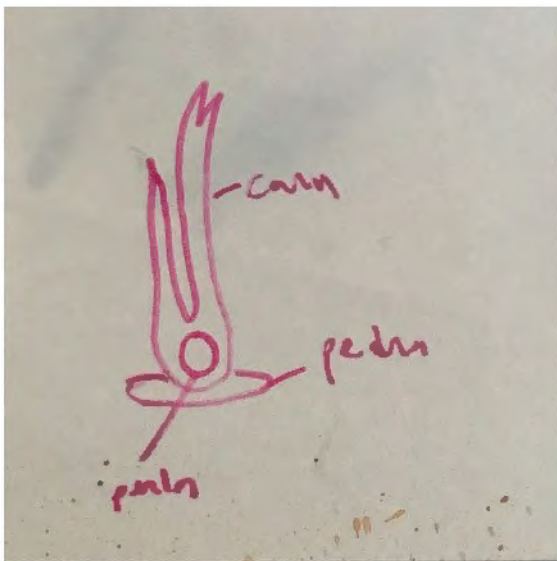
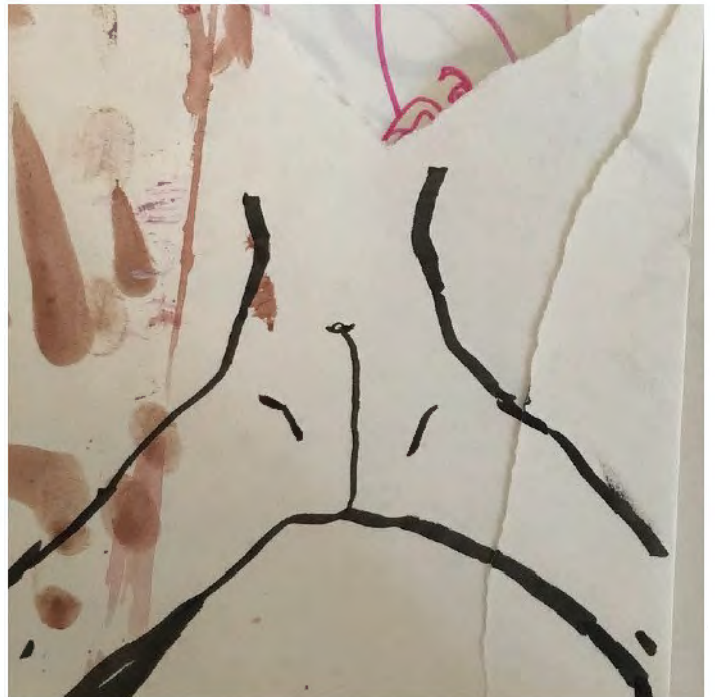
Aquest és un relat que s'ha anat conformant i que es troba en un estat embrionari, bevent de tot i nodrint-se per manifestar-se en algun moment. Sent pintat, escrit, ... fotografiat; decidint-se està també.

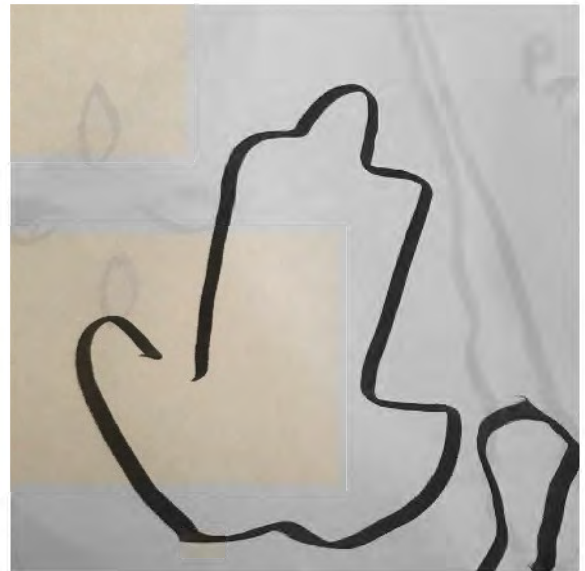
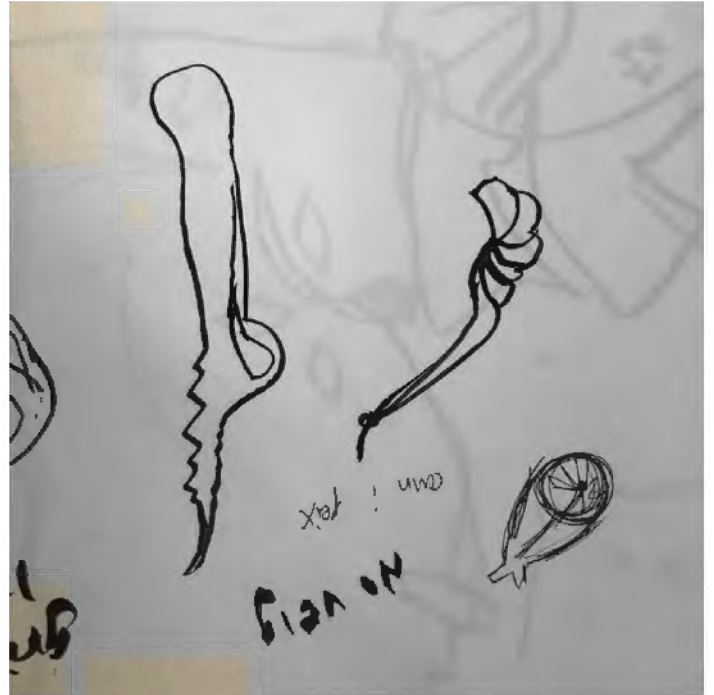
Perquè vaig començar a pintar això i se'm va desviar aparentment el tema encara que havia decidit centrar-me.

Altres esbossos; també estava pensant molt sobre gènere, sobre un no-gènere. Sobre una resolució espiritual. Sobre coses que no sé identificar encara.

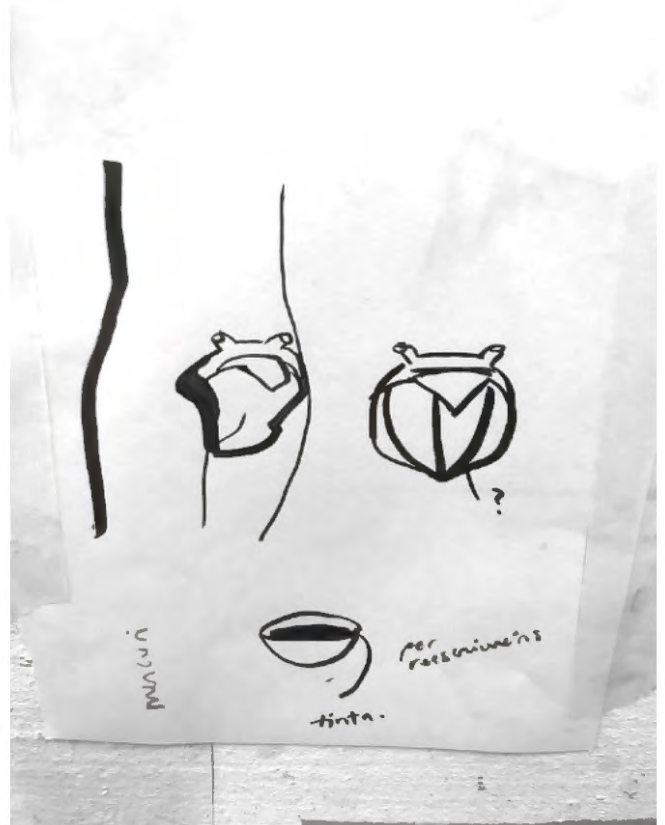
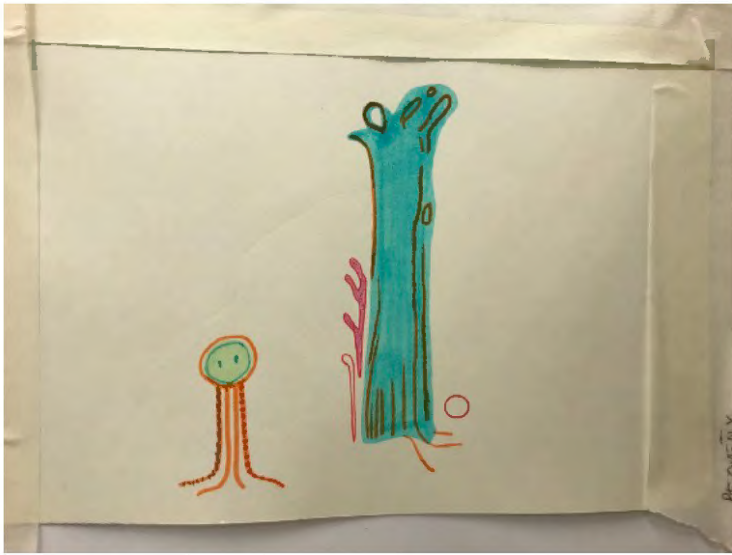

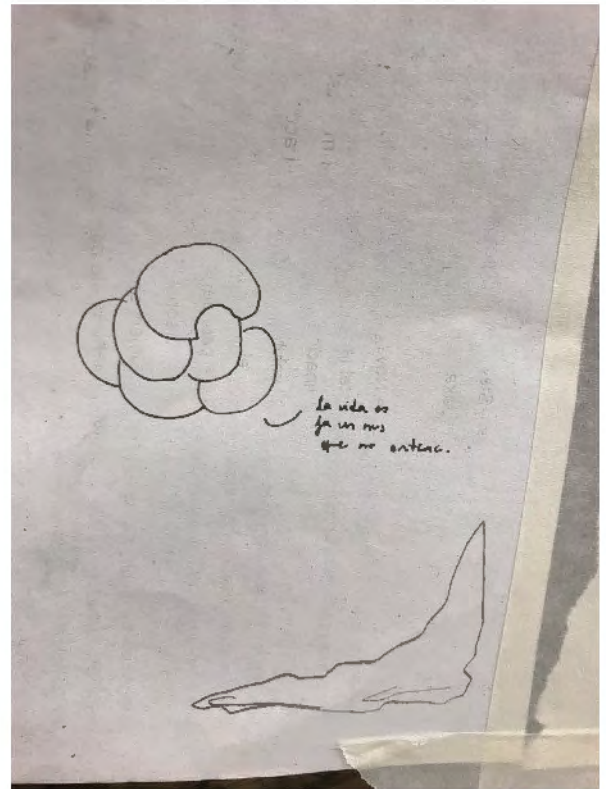
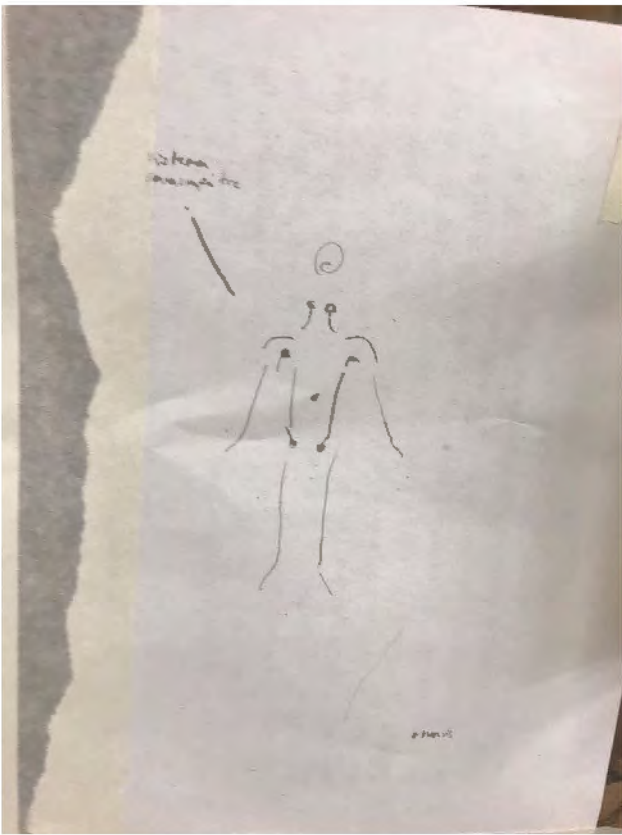
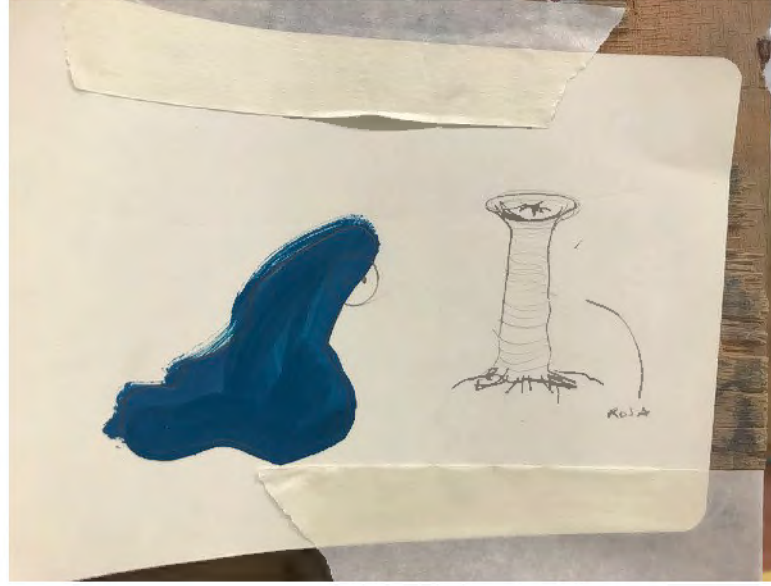
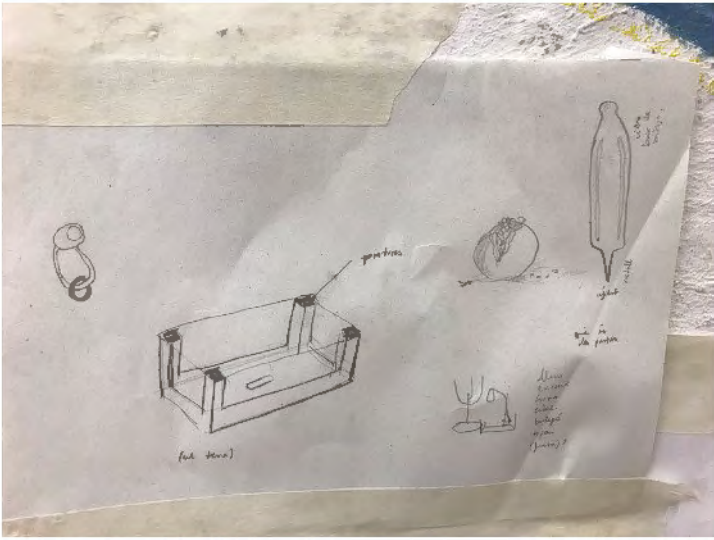

Vaig estar un mes sense veure bé per l'ull esquerre, i l'únic que podia fer va ser dibuixar a cegues; em va servir per entendre moltes formes que volia treure.

Altres esborranys.

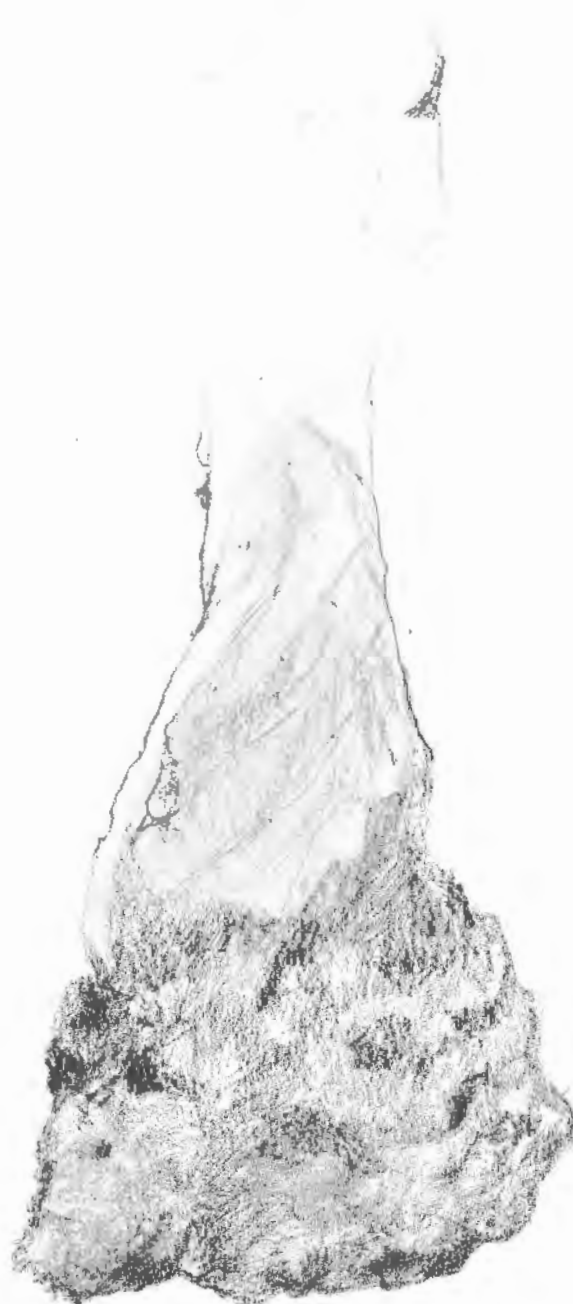

Vaig conèixer recentment a unes persones que porten un refugi que es diu ForestHorses i m'han ajudat a acabar d'entendre part del que estava plantejant. Que feia mesos que dibuixava unes espelmes/potes/talons/muntanyes/fitxes d'escacs de carn i pedra, i de cop me'n vaig adonar que eren de cavall.

Perquè està rematadament enllaçat. Fordisme, transport. El cos al servei de la indústria. Els cossos que no poden queixar-se; perquè es concep que és la seva labor reproduir. Els cossos dels cavalls, als que com en la foto anterior, *monten/encadiren* massa d'hora (per això les taques blanques, que marquen la columna) i els hi fan malbé l'esquena de per vida. Un cos com a transport, com a sinònim de bonança, de prosperitat. De, guanyarem la guerra, repoblarem la contrada. Uns cossos al servei d'allò patriarcal. Que es pentinen, que són boniques de mirar. La suposada arribada dels cotxes per emancipar els cavalls. La suposada arribada dels electrodomèstics per emancipar la feina de la llar.

És una via que encara estic investigant, perfeccionant, i cada cop aterrant més.

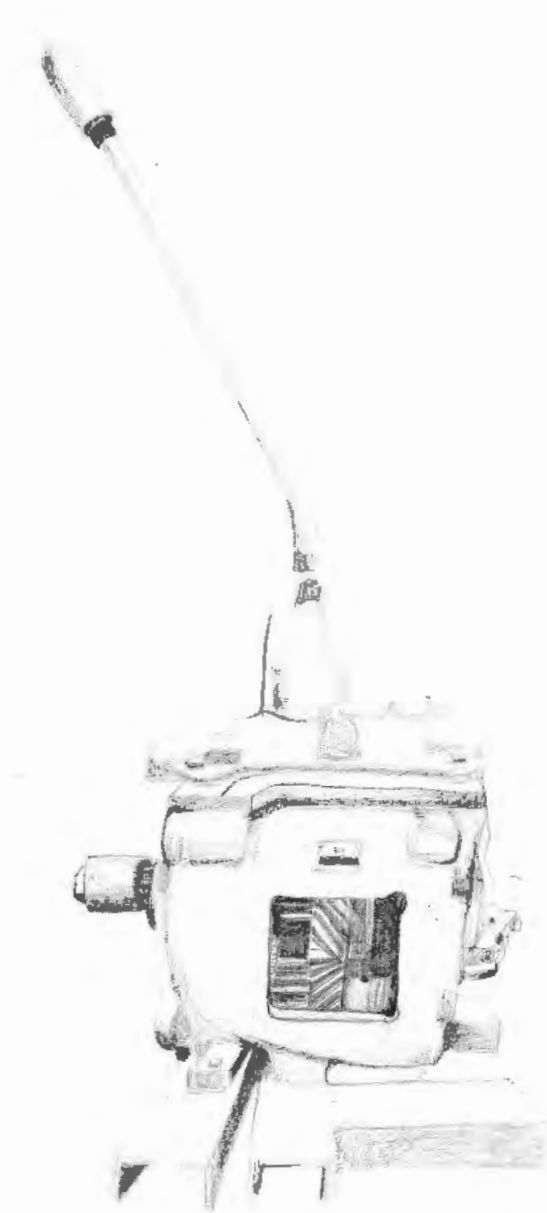

Cavall lliure al bosc.

Sistema de fre d'un cotxe. Model genèric. Experiments amb dibuixar-ho.

Peça automobilística amb d'agar agar i cabells humans.

Fibres vegetals, pedres, mitja i cera.

Peça automobilística amb cabells que ja no tinc al cap.

Concluc que, els camins que em porten per on estic ara mateix són interessants i que n'estaré molt gratx d'anar seguint-los; que hi confio. I que és el que té més sentit.

Que he après molt, i que, moltes gràcies a qui m'estigui llegint i hagi arribat fins aquesta pàgina.

Biografia/webgrafia/fonts i oracles

LLISTAT DE REFERÈNCIES:

ALMIRALL, Caterina (2017-2018) *Estructures de suport per a criatures vulnerables*. Polaritats: *Un any de mediació artística*. (pàg. 12) Homesession.

HERRERO, Y., Pascual, M., González Reyes, M., (2018) *La vida en el centro. Voces y relatos ecofeministas*. Libros en Acción: Madrid.

VAN DER TUIN, Iris (10 de desembre de 2018) *The Generative Curriculum*. Ponència presentada a les jornades *Teaching/Learning/Researching: How boundaries make meaning*, Grup ESBRINA. Universitat de Barcelona.

American Psychological Association [APA]. (2014). *Manual de diagnóstico y estadístico de los trastornos mentales (DSM-5)*

AROLA i FERRER RAIMON. *L'Arbre, l'home, el temple/ Raimon Arola*. Barcelona: Obelisco, 1985.

BAUMAN, Zygmunt (2009). *L'art de la vida*. Editorial Paidós Iberica. [edició en català] Barcelona.

Body of light (2012) Oli sobre tela 200x150cm. BRZEZANSKA, Agnieszka. online a Wealth Solutions (<https://wealth.pl/oferta/sztuka/kolekcja-sztuki/agnieszka-brzezanska/>)

BONET, Pilar i GONZALEZ, Maria José. Visionary Woman Art (21 d'octubre de 2022) *Magia y clarividencia. Las artistas Josefa Tolrà (1880-1959) y Remedios Varo (1908-1963) en la Biennale Arte Venezia 2022*. Università Ca'Foscari Venezia.

BRYER P-Orridge Genesis (2020) *La Biblia Psíquica*. Editorial Caja Negra [Versió castellanoparlant] Argentina.

CABRERA, Ortésia (2021) *En pròpia pell: Intimitat forçada* (amb l'Associació Asperger de Catalunya) Projecte guanyador del Concurs d'Arts Visuals Premi Miquel Casablancas 2021 en la modalitat de mediació — tot el que se'n desplega.

CARSON, Ane (1995) *Glass, Irony and God*. Capítol: *The Gender of Sound*. Pàg. 119. Ed. Penduin Books Canada. Estats Units.

CHIAPPE, Matías (2011), *Usos de la teoría literaria en Viktor Shklovski*. Revista Luthor, vol. 1. no. 5, Junio 2011. [www.revistaluthor.com.ar]

FRUSCIANTE, John. (2009) *John Frusciante Interview on Creativity & Inspiration*. Del documental *The Heart Is a Drum Machine*. Dirigit per Christopher Pomeranke.

GARCÉS, Marina. (2015) *La Honestidad con lo Real*. La escena en curso. [<https://laescenaencurso.wordpress.com/2015/01/29/la-honestidad-con-lo-real-marina-garces/>]

GARCÍA, Esteban Andrés — Fortunato, Andrés (Eds.) *Actas de las I Jornadas Internacionales Filosofías del Cuerpo, Cuerpos de la Filosofía*. 1a. ed. Buenos Aires, 2014. Pàg 264.

Guia per a utilitzar un llenguatge neutre. (2021-2022). Ajuntament de Manresa.

HERNÁNDEZ, Hernández Fernando (2008) *La investigación basada en las artes. Propuestas para repensar la investigación en educación*. *Educatio Siglo XXI*, n.o 26 · 2008, pp. 85-118. Universitat de Barcelona.

Homo Rodans, 1959. REMEDIOS, Varo. Óssos de pollastre, gall d'indi, conill i peixos diversos. 40.9 x 16.8 x 6.4 cm Galeria Wendi Norris, San Francisco, EEUU. Apareix en l'article "Revelaciones de Remedios Varo" (2023) (<https://revistaestilo.org/2023/04/21/revelaciones-de-remedios-varo/>)

LEWIS, Sophie (2022) *Abolish the Family. A manifesto for care and liberation*. Editorial Verso. Brooklyn.

Lúa Coderch visita a Pere Llobera. CaixaForum+. (s. f.) <https://caixaforumplus.org/v/luca-coderch-visita-a-pere-llobera>

MARCHANTE, Diego 'Genderhacker' (2020) *Gendernaut. Queering the Archive*. [<http://gendernaut.net/>]

Normativa del treball de final de grau de la facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona [Pla Antic]. (2019) Universitat de Barcelona.

NOCHLIN, Linda (1971) *Why have there been no great woman artist?* [varies edicions i formats]

RIUS GATELL, ROSA. *Armonía y creación en el cosmos de Remedios Varo*. (2013) A Mª José González Madrid i Rosa Rius Gatell., Remedios Varo: caminos del conocimiento: la creación y el exilio (77-99). Madrid.

SÁEZ, Javier (2004). *Teoría Queer y psicoanálisis*. Editorial Síntesis. Madrid.

SENEB (2016-2017-2018) *Práctica artística colectiva decolonial*. <https://seneb.house/> Projecte enllaçat a la pràctica de REZAIRE, Tabita. <https://tabitarezaire.com/>

TIBURCIO, Jiménez Jesús J. (2018) *El Didgeridoo como instrumento acompañante en las sesiones de fisioterapia de niños con parálisis cerebral*. Experiencias educativas. Núm.22 enero 2019. Sumario 163. Universidad de Colima, México

Thyra (2017) *Assistència a varies sessions grupals de teràpia vibracional amb didgeridoos. (2015-2016)* Tortosa.

VIDIELLA, Judith. (2019) *L'art de la Investigació o la Investigació basada en les Arts*.

Visionary Woman Art. (s. f.). Visionary Woman Art. <https://visionarywomenresearchgroup.wordpress.com/>

Visionary of Knives (2020) YOU DEN, Lauryn. Imatge de la instal·lació Visionary of Knives, Künstlerhaus, Berlín, 2020. Foto de Timo Ohler. <https://laurynyouden.net/>

WOOLF, Virginia (1929) *A Room Of One's Own*. [varies edicions en línia i de paper]

YOU DEN, Lauryn (2023) <https://laurynyouden.net/>

ZAFRA, Remedios (2010) *Un cuarto propio conectado (Ciber)espacio y (Auto)gestión del yo*. [varies edicions i formats]

ALTRES LECTURES:

Baroness Elsa von Freytag-Loringhoven Artist Overview and Analysis (2017) [Online] TheArtStory.org. Escrit per Laura Hillegas. Editat i revisat per Valerie Hellstein. Disponible a: <https://www.theartstory.org/artist/von-freytag-loringhoven-elsa/> Actualitzat i modificat regularment.

LAGUNA, Fernanda (2020) "El arte me pareció siempre una herramienta con la cual podía darme todos los gustos" Entrevista per al ministeri de cultura d'Argentina. <https://www.cultura.gob.ar/fernanda-laguna-la->

[gente-que-es-parte-mia-me-fue-transformando-y-eso-s-9677/?](#)

[fbclid=IwAR01p6CrDrG_MXH38AG3sFm5nsBj9T_M0mburCNIC7YPYsxS7hvlfNKdK8k](#)

MULVEY, Laura. *Placer visual y cine narrativo*. Valencia: Centro de Semiótica y Teoría del Espectáculo. Documentos de Trabajo Eutopías 2ª época, 1988, 22 págs. (ISBN 84-89055-59-9). Versión castellana de Santos Zunzunegui.

THAEMLITZ, Terre (2004) *No soy lesbiana! Una respuesta oficial para esas dos breves palabras... "¿eres gay?"* Traducción aparejada a *Zehar: Revista de Arteleku-ko Aldizkaria* (Spain: Arteleku, No. 54, 2004).

Originalment publicada a comatonse.com (Japan: Comatonse Recordings, November 21, 2000). https://www.comatonse.com/writings/iamnotalesbian_es.html

The way of all flesh: Berlinda de Bruyckere (2014) article a *Apollo. The international Artt Magazine*. Escrit per Matilda Bathurst. [online] <https://www.apollo-magazine.com/way-flesh-berlinda-de-bruyckere/>